

ZÁPAS O DUŠI 137

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**LÉTO 2018
ROČNÍK 29**

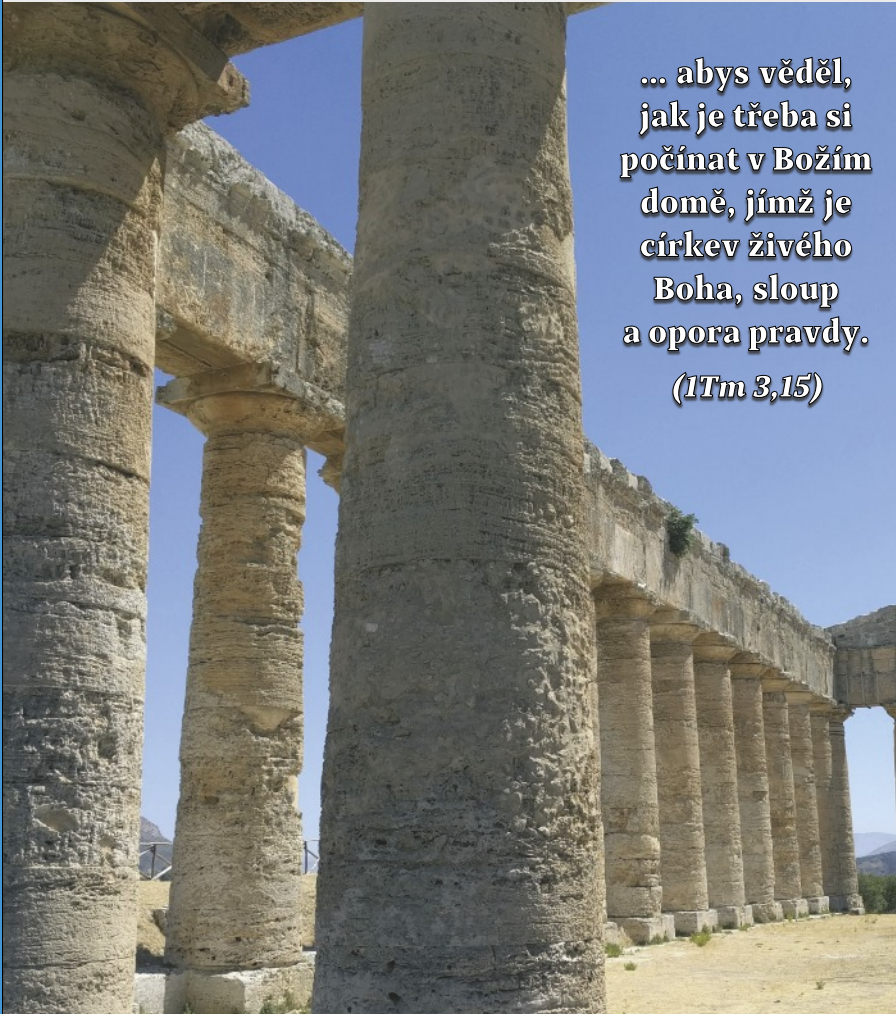
Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milost

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

**... abys věděl,
jak je třeba si
počínat v Božím
domě, jímž je
církev živého
Boha, sloup
a opora pravdy.**

(1Tm 3,15)

OBSAH

Boží prozřetelnost	3
Půjdou ateisté do nebe?	4
Mohou být ti, kdo neslyšeli evangelium, spaseni?	6
Jak se liší církve a sekta	14
Paste Boží stádo, které je u vás	17
Pracovní shromáždění sboru	25
Zkažený systém V. Z pohledu exulantských kazatelů	35
Eschatologie II. – pohled na některé detaily	36
Pravda a modlářství	41
Nashvillské prohlášení o sexualitě	45

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz, Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
 Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
 Redakční rada: Daniel Adamovský, Radvan Hynek, Julie Petrecká, Klára Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
 Číslo 137 vyšlo 10. 7. 2018.
 Evidenční číslo MKČR: E 11180
 Fotografie na titulní straně: Jaroslav Kernal
 Tiskne Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky
 Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
 ISSN 1804-2880 (Print)
 ISSN 2336-8330 (Online)

Zimní konference 2019

**Konference Zápasu o duši
& Poutníkovy četby**

JEDINĚ MILOSTÍ***Sola gratia***

Co je to milost

Marcus Denny

Zákon & milost

Jaroslav Kernal

Proč potřebujeme milost

Pavel Steiger

Nepodmíněné vyvolení

Aleš Novotný

Praktické důsledky milosti

Daniel Adamovský

Místo konání

Praha (přesné místo konání konference bude upřesněno)

26. ledna 2019

Korespondenční adresa:

Spolek Reformace.cz

Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6

Telefon: (+420) 222 268 917

Email: zapasodusi@gmail.com

Dobrovolné příspěvky posílejte

přiloženou složenkou

nebo převodem z účtu.

Číslo účtu:

2600196560 / 2010 (ČR)

SK108330000002600196560 (SK)

HČJB vysílání v Rádiu 7

pondělí 23³⁰–23⁴⁵, středa 17¹⁵–17³⁰

(Pořad Psáno jest!)

BOŽÍ PROZŘETELNOST

John MacDuff

- ◆ *Všemu vládne svou královskou mocí.
(Ž 103,19b)*

Křesťane, snaž se v Bohu nahlížet na všechny věci – a ve všech věcech Boha hledat! Podříd svou vlastní vůli té jeho. Za ničím se nehoň, neupínej se na žádné plány, bez modlitby a předpokladu, „Děj se vůle Páně!“ Jak by to posvětilo náš blahobyt a oslabilo nepřizeň osudu, kdybychom ve všem následovali jako Izrael ten vodící sloup – na jeho rozkaz rozbili stan; na jeho rozkaz opět vyrazili. Veškerá jeho prozíravost k nám promlouvá – kdybychom ho jenom slyšeli. Je to rozcestník na cestě ukazující nám „ten správný směr“, abychom došli k „městu jeho sídla“.

Jak záhadným svazkem prozřetelnost často bývá! Její každíčká stránka je plná tajemných hieroglyfů, ke kterým lidský rozum není s to opatřit si klíč. Avšak víra se uchyluje k ujištění, že „soudce vši země jedná podle práva“. Otec všech svých dětí nemůže chybovat. Běžnému pozorovateli připadají hvězdy na noční obloze jako neuspořádaný shluk světél pohybujiící se po různorodých a nepravidelných drahách. Ale astronom dobře ví, že každá má svou vlastní předem danou trajektorii, kterou plně zachovává. Je to jeden povšechný zákon harmonie a řádu. Tou největší výsadou víry je trpělivě vyčkávat až do „dne odhalení“, kdy nám bude ta tajuplná kniha stránku po stránce vyjasněna a čtenář sám bude vyjadřovat souhlas s každou její stránkou: „Je to v pořádku!“

Může se zdát, že nad veškerou prozíravostí se začne stmívat – vpluje jako schylující se den do stínů soumraku. Ale bude to ne jako při stmívání, a dokonce proti očekávání křesťana samotného, „za večerního času bude světlo!“ Ta sbíhající se mračna budou poté plná požehnání, jehož průtrž dopadne na křesťanovu hlavu. Moje duše, buď klidná, buď si vědoma toho, že on je Bůh! „Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj.“ To tajuplné „proč“, na které tak dlouho čekáš, bude za krátko zodpovězeno. Ta předlouhá noční hlídka brzy skončí tím vyhlíženým, vytouženým jitem.

Požehnaný Pane! Stezka mojí pouti je hustě posetá Eben-ezery (to jsou kameny pomoci) dosvědčujícími tvou věrnost a milosrdenství. Tak rád přemýšlím o tvých rozličných laskavých činech z minulosti – Bůh, který mě drží a dává mi sílu v těžkostech – Bůh, který mě podpírá ve zmatku – Bůh, který mě vyproštuje z pokušení – Bůh, který mi pomáhá, jelikož „je šalebné čekat spásu od člověka!“ „Řeknu-li: „Už ujíždí mi noha,‘ podepře mě tvé milosrdenství, Hospodine!“ A neměl bych si tak vzít všechnu tvou dobrotu zjevnou z dřívější jakožto záruku tvé věrnosti i v budoucnu?

A proto v plné důvěře, že ty jsi „štedrý zaopatřovatel a dárcе hojnosti ve všem“, nehodlám se do dalšího dne nechat vystrašit žádnou úzkostlivou myšlenkou, nýbrž spolehnu se na ujištění ve smlouvě Boha smlouvu zachovávajícího: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“

PŮJDOU ATEISTÉ DO NEBE? PAPEŽ FRANTIŠEK TVRDÍ, ŽE ANO.

Leonardo De Chirico

V uplynulých týdnech jsme mohli být svědky toho, jak papež František upoutal pozornost médií svými výroky, které zní poněkud kontroverzně dokonce i pro římské katolíky. Poslední dobou je slyšet jeho citáty, ve kterých se vyjadřuje přinejmenším dvojznačně ohledně existence pekla pro ty, kdo nevěří. Vatikánský tiskový mluvčí okamžitě na tyto nesrovnalosti reagoval tím, že by papežova slova ohledně pekla neměla „být považována za věrný přepis slov Svátého Otce“. Tímto asi Vatikán sice uspokojil novináře, ale nepodařilo se mu podat přijatelné objasnění papežova skutečného učení o pekle.

Ještě čerstvějšího data (15. dubna 2018) je papežovo tvrzení, že ateisté se dostanou do nebe, čímž se jen posílil dojem, že papežovo uvažování ohledně života po smrti je poněkud neobratné ve srovnání s běžným biblickým pohledem. Oba výroky totiž mají co do činění s věčným údělem člověka, z nichž první předkládá možnost anihilace (tj. konečného zániku duše) a druhý naznačuje určitou formu univerzalizmu (tj. všichni budou nakonec spaseni bez ohledu na jejich víru v Krista).

„Můžeš si být jist, že je s ním v nebi.“

Tento papežův veřejný komentář byl vysloven u příležitosti návštěvy jedné farnosti na předměstí Říma. Při té příležitosti se papež setkal s dětmi a odpovídal na jejich otázky. Přišel k němu plačky jeden chlapec a vyprávěl mu o svém ne-

dávno zesnulém otci a ptal se, zda je teď v nebi, nebo ne. Ten chlapec považoval za důležité papeže informovat o tom, že jeho otec, ačkoliv nechal své děti pokřtít, byl sám ateista.

Co tedy říct tomuto zarmoucenému chlapci truchlícímu po otci a dožadujícímu se dozvědět, kde jeho táta stráví věčnost? Zde je odpověď, kterou mu dal papež František:

Bůh má srdce otce, tvůj táta byl dobrý člověk, je s ním v nebi, tím si můžeš být jistý. Bůh má otcovské srdce, mohl by vůbec kdy Bůh opustit nevěřícího otce, který nechá pokřtít své děti? Bůh byl určitě na tvého tátu hrdý, protože je snadnější být věřící a nechat své děti pokřtít, než své děti nechat pokřtít a být přitom nevěřící. Modli se za svého otce, mluv s ním. Toto je má odpověď.

Musí se uznat, že odpovídat chlapci, který pláče a má hlubokou bolest, je emocionálně náročné. Mluvit s někým o blízkém člověku, který nedávno zemřel, je vždycky obtížné. Přesto by prvotní povinností křesťana mělo vždycky být, aby zůstal věrný pravdě biblického evangelia a předával, co říká Bible, pastoračně vhodným a citlivým způsobem. Přesně v tomhle papež František naprosto selhal, a to hned ve vícero bodech. Zcela jistě chlapec vyjádřil soucit, ale byl přitom věrný Božím slovu?

Papež pronesl hned několik nesprávných výroků, které je třeba krátce zmínit. Za prvé jde o spojitost, kterou utvořil

mezi tím, že chlapcův otec byl „dobrý člověk“ a že je tedy teď s Bohem. Stačí snad být dobrým člověkem na to, aby ho Bůh přijal? Neříká snad Bible, že nikdo není před Bohem spravedlivý (např. Ř 3,10–12) a že naši jedinou nadějí je, že Ježíš Kristus byl jediným „dobrým člověkem“, skrze kterého smíme být přijati Bohem Otcem (např. 2K 5,21)?

Za druhé, když někdo nechá pokřtít své děti, je to snad totéž jako mít spásnou důvěru v Pána Ježíše Krista? Nejde pak náhodou o výklad spasení skrze skutky, vůči kterému je Bible vždycky odmítavá (např. Ef 2,8–9)?

Za třetí, na základě čí autority bylo chlapci dáno takovéto ujištění? Jak si vůbec může být někdo – třeba i papež – tak jistý tvrzením, že nějaký ateista je v nebi? Nemají se snad křesťané spoléhat na autoritu Božího slova, které jasně učí, že ti, kdo nevěří, budou odsouzeni (např. J 3,18)? Má papež autoritu změnit to, anebo je snad jeho autorita nadřazená jasnému biblickému učení?

A konečně za čtvrté, jak se dá povzbuzení, aby se chlapec za otce modlil a mluvil s ním, srovnat s jasným biblickým učáním, které nás varuje, abychom nemluvíli s mrtvými (např. Dt 18,9–12) a modlili se jenom k Ježíši Kristu, jedinému prostředníku mezi Bohem a člověkem? Proč papež místo toho, aby vedl chlapce k Ježíši Kristu, odkázal ho na jeho mrtvého otce?

„Všichni jsme děti Boží.“

V této své odpovědi papež vyjádřil celý jeden teologický pohled, který se sice může

zdát být vstřícný a soucitný, ale v konečném důsledku je zvrhlý a zavádějící, protože se nedrží pravdy Písma. Co je ještě horší, tento rozhovor se neodehrál v nějakém vakuu, ale papežova odpověď byla spíše vyvrcholením jeho předchozího komentáře, ve kterém prohlásil, že jsme všichni děti Boží. Tuto svou myšlenku papež formuloval takto:

Všichni jsme děti Boží, všichni, i ti, co nejsou pokřtěni, ano, dokonce i ti, kdo věří v jiná náboženství, nebo ti, kdo mají modly. Mafiáni jsou také Božími dětmi, akorát že se raději chovají jako děti ďábla. Všichni jsme děti Boží, Bůh nás stvořil a miluje nás a vložil do srdce každého z nás svědomí, které rozpoznává dobré od zlého. Při křtu do vás vstoupil Duch Svätý a upevnil vás v tom, že náležíte Bohu. Mafiáni jsou také Božími dětmi, musíme se za ně modlit, aby se navrátili zpět a uznali Boha.

Zde se papež František opakovaně pokouší předefinovat, co to znamená být Božím dítětem. Pro něho jsou dětmi Božími všichni lidé: věřící křesťané, pokřtěni lidé, nevěřící, ateisté, lidé vyznávající jiná náboženství, modloslužebníci a další. Svůj výrok staví na stvoření a odkazuje se na lidské svědomí. O hříchu a oddělení od Boha tu nepadne ani zmínka. O křtu se vyjadřuje jako o „upevnění“ nás v tom, že patříme Bohu, tedy jako o něčem, co jen posílí a učiní více zjevným něco, co už tu bylo i před křtem. Prohlásit všechny lidi za děti Boží znamená, že všichni lidé budou nakonec spaseni, čímž se naprosto stírají rozdíly mezi

přirozeností a milostí, mezi člověkem stvořeným a člověkem spaseným. Na tomto základě papež František očividně stavěl, když ujišťoval malého chlapce, že je jeho ateistický otec nyní v nebi.

V uvedeném papežském učení se nacházejí vážná pokřivení pravdy. Všichni

bibličtí křesťané, i ti z římskokatolických kruhů, by si měli začít klást vážné otázky ohledně svévolného teologického systému papeže Františka.

Překlad Kateřina Gjergii Holzerová
www.vaticanfiles.org

ZIMNÍ KONFERENCE 2018

Následující dva články jsou odpovědí na otázky ze Zimní konference 2018. Jedná se o dotazy, které nebyly z časových důvodů na konferenci zodpovězeny.

MOHOU BÝT TI, KDO NESLYŠELI EVANGELIUM, SPASENI?

Pavel Steiger

Na světě byli, jsou a budou myriády lidí, kteří neslyšeli a neuslyší evangelium Ježíše Krista. Jedni jej neuslyší, protože jim jej nikdo nepověděl; k těm patří všichni pohané od Adama, žijící v kulturách, kam evangelium neproniklo. Druzí jej nemohou pochopit, i kdyby jej slyšeli; k těm patří nenarozené děti, zabité děti v matčině lůně, předčasně zemřelé děti a duševně postižení.

Boží nezvratný úradek

Než se hlouběji vnoříme do této problematiky, dovolte mi předložit k zamyšlení dvě biblické nezpochybnitelné skutečnosti:

1. Bůh se smiluje a slituje nad tím hříšníkem, nad kterým chce. Tím je vymezena Boží sláva a jeho nikým a ničím nepodmíněná dobrota:

◆ *I řekl [Mojžíš]: „Dovol mi spatřit tvou slávu!“ Hospodin odpověděl: „Všechna má dobrota přejde před tebou a vyslovím před tebou jméno Hospodin. Smilu-*

ji se však, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.“ (Ex 33,18–19)

- ◆ *Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrzelým. (Ř 9,18)*
- ◆ *Všechno je mi dáno od Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. (Mt 11,27)*

2. Tento svůj neodvolatelně ustanovený výnos svrchovaného vyvolení zapsal do svých „knih“, tj. do své vše přesahující mysli před založením světa:

◆ *Viděl jsem mrtvé [duchovně mrtvé, v těle povstali v poslední soudný den], mocné i prosté, jak stojí [v těle] před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví [duchovně mrtví, neospravedlnění Kristovým křížem] byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách. Moře [národy] vydalo své [duchovně] mrtvé, i smrt a její říše vydaly své [duchovně] mrtvé, a všichni byli*

souzení podle svých činů [duchovně mrtví nebyli omilostněni, jediné čím se mohou hájit, jsou jejich skutky]. Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero [osamocení daleko od Krista]. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera [ani jeden z duchovně mrtvých v knize života zapsán nebyl]. (Zj 20,12–15)

Otázku, zda „mohou být ti, kdo neslyšeli evangelium, spaseni“, vznáší především ti, kteří připouští, že mohou. Buď z neznalosti neberou v úvahu, nebo z teologické podjatosti zpochybňují výše zmíněné a jim odpovídající verše jako např.:

◆ *Nikdo nemůže přijít ke mně [přijít ke Kristu je naprostá nutnost spasení], jestliže ho nepřítáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den [kdo není v Kristu, kdo nebyl poprvé vzkříšen duchovně, ten nebude v den druhého příchodu Krista podruhé vzkříšen tělesně]. (J 6,44)*

Ti, kdo připouští možné spasení pohanů Kristem bez intimní znalosti evangelia, tj. Krista, dále předpokládají, že evangelia neznalý pohan je schopen upřímně hledat Boha, vyznávat své prohřešky, volat po odpuštění a plnit dokonale svůj zákon svědomí. Tento názor je nebiblický, protože i kdyby takový pohan existoval (jakože neexistuje), vykazoval by se pouze svými skutky, nikoli Kristovým skutkem na kříži.

Kromě toho by zde šlo o podmíněné, nikoli o svrchované spasení Božím vyvoláním: „Splnils podmínku, zachoval ses podle svého svědomí, proto tě spasím.“ Kdyby

tomu tak bylo, poslední slovo by měl hříšník, a Bůh by byl v otázce hříšnickovy spásy bezmocný, dokud by hříšník Bohu nerozvázel ruce svými „dobrymi skutky“ (neznalý pohan) nebo svou „autonomní, svobodnou vůlí“, kterou by se odolatelně rozhodl přijmout Krista (arminián).

Přirození a nábožensky bloudící lidé si podle svých představ hledají jen bohy a bůžky, kteří by jim pomohli v nesnázech. Potíž s lidmi je v tom, že není člověk, který by byl schopen svým vlastním rozumovým a svobodným rozhodnutím uvěřit v Krista ať slyšel, nebo neslyšel evangelium. Písmo říká:

◆ *Přirozený člověk [ať slyšel, nebo neslyšel evangelium] nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem [jen znovuzrozený z Ducha je schopen chápat]. (1K 2,14)*

Uvěřit v Krista není věc rozumu, ale Ducha. Z toho plyne, že ti, kdo evangelium nikdy neslyšeli, patří mezi ty, kteří nebyli nikdy zapsáni v Boží knize života, ačkoli je Bůh zahrnul více či méně svojí pozemskou štědrostí. Kdyby byli Bohem milováni spásnou láskou před založením světa, evangelium by slyšeli a znovuzrozením z Ducha by jej radostně přijali.

◆ *Snad mi řekneš [když je Bůh ve všem svrchovaný]: „Proč nás tedy Bůh ještě kárá? Může se vůbec někdo vzepřít jeho vůli?“ Člověče, co vlastně jsi, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar světmu tvůrci: „Proč jsi mě udělal takto?“ Nemá snad hrnčír hlínu ve své moci, aby z těžé hroudy udělal jednu nádobu*

ke vznešeným účelům a druhou ke všedním? *Jestliže Bůh chtěl ukázat svůj hněv a zjevit svou moc, a proto s velkou shovívavostí snášel ty, kdo propadli jeho hněvu a byli určeni k záhubě, stejně chtěl ukázat bohatství své slávy na těch, nad nimiž se smíloval a které připravil k slávě.* (Ř 9,19–23)

Mnohým Bůh evangelium nezjevil

- ◆ *Ti, kteří neměli zákon a hřešili, také bez zákona zahynou [to jsou ti, kdo nikdy zákon nebo evangelium neslyšeli]; ti, kteří znali zákon a hřešili, budou odsouzeni podle zákona [to jsou ti, kdo slyšeli, ale spoléhají na své „dobré“ skutky, nikoli na Kristův skutek]. Před Bohem nejsou spravedliví ti, kdo zákon slyší; ospravedlnění budou, kdo zákon svými činy plní [nikdo nemůže zákon plnit; jediný, kdo jej naplnil, je Kristus a pozičně jen ti, kdo jsou do Krista pokřtěni].* (Ř 2,12–13)

Tyto dva verše poukazují na skutečnost, že každý, kdo hřešil, zahyne nebo bude odsouzen. Všichni bez výjimky zhřešili a nesplnili to, co po nich zákon žádá, tj. 100% plnění. O kapitolu níže, v témže dopise církvi do Říma Pavel jednoznačně objasňuje, že není, kdo by nehřešil: „*Není totiž rozdílu: všichni zhřešili [i ti, kdo neslyšeli zákon nebo evangelium] a jsou daleko od Boží slávy*“ (Ř 3,23). Kdo neslyšel Mojžíšův ani Kristův zákon (evangelium) a hřešil podle zákona svého svědomí, jakože dozajista hřešil, bude trávit věčnost daleko od Boží slávy. Ne proto, že neslyšel nebo že nebyl vyvolen nebo že nebyl po-

zván evangeliem, ale proto, že svévolně hřešil.

Znalost zákona, slyšení zákona, nikoho nezachrání. Zákon by zachránil jen tehdy, kdyby ho přirozený člověk naplnil do posledního bodu, tedy stoprocentně; a to právě za neschopný, vyvolený lid vykonal Kristus na kříži. Přirozený člověk je naprosto nezpůsobitý, aby se zachránil vlastním úsilím a dodržováním zjeveného zákona zapsaného ve svědomí nebo v Písmu. Nikoho nezachrání jeho dobré skutky a vlastní zásluhy. Bez zásahu shůry je každý ztracen už rodem v Adamovi (1K 15,22a).

- ◆ *Jestliže národy, které nemají zákon, samy od sebe činí to, co zákon žádá, pak jsou samy sobě zákonem, i když zákon nemají. Tím ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí.* (Ř 2,14–15)

Nespočetné množství lidí nikdy Boží zákon neslyšelo. Ať šlo ve starozákonní době o Mojžíšův zákon, nebo jde v novozákonní době o Zákon Kristův, tj. o jeho evangelium (1K 9,21). Pohané mají tedy přirozený zákon zapsaný ve svém svědomí. Kámen úrazu je ale v tom, že své svědomí dokonale neplní: „*jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí*“ (Ř 2,15b).

- ◆ *Nastane den, kdy Bůh skrze Ježíše Krista bude soudit podle mého evangelia, co je v lidech skryto.* (Ř 2,16)

A jsme u jádra věci. Nikdo není schopen plnit dokonale jakýkoli zákon. Svatý Bůh ale vyžaduje naprostou dokonalost. Záko-

ny nám jen ukazují, jak je přestupujeme. Řidiči stačí podívat se na tachometr při projíždění obce. Přínejmenším jednou v životě předepsanou rychlost překročil, což dosvědčuje, že neplní zákon dokonale. Jeden přetřžený článek řetězu stačí k pádu. Obdobně, podle zákona zapsaného ve svědomí anebo na kamenných deskách, je každý člověk odsouzen, ať slyšel, nebo neslyšel evangelium. Kdo chce být souzen podle zákona, ten si jen kupí Boží hněv:

◆ *Svou tvrdostí a nekajícnou myslí si střádáš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud. On, „odplatí každému podle jeho skutků“ [nejste ospravedlněni v Kristu, budete souzeni podle svých skutků]. (Ř 2,5–6)*

Bůh, Ježíš Kristus, bude soudit podle svého evangelia; zda se lidé budou vykazovat svými skutky plynoucími ať z Mojžíšova zákona, či ze zákona svědomí, nebo zda se budou vykazovat zákonem Ježíše Krista, který:

◆ *Vymazal dlužní úpis [zákon], jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. (Ko 2,14)*

Záchrana hříšníka z otroctví hříchu je pouze v jediném útočišti, v Ježíši Kristu!

Přirozený člověk nemá pro svoji nevíru výmluvu, ať evangelium slyšel, nebo ne

V Písmu je psáno:

◆ *Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné,*

Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů. (Ř 1,18–23)

Předcházející text je srozumitelný. Vyplývá z něj následující:

- Bůh trestá to, o čem lidé vědí, ale odmítají tomu věřit. Všichni lidé bez výjimky, i ti, kdo nemají přístup k Písmu, tj. evangeliu, ví o Bohu, poznali jej: „Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil“ (Ř 1,19); „Poznali Boha...“ (Ř 1,21a).
- Bůh se dal všem lidem poznat; skrze stvoření a svědomí jim odhalil svoji „věčnou moc a božství, které jsou neviditelné“ (Ř 1,20).
- Každý přirozený člověk o Bohu ví, jinak by mu koncepce boha nemohla ani na mysl přijít. Přesto žádný, naprosto žádný přirozený člověk, nevzdá Bohu čest ani dík: „... ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě“ (Ř 1,21).
- Přirození lidé jsou sebestřední: „Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství“ (Ř 1,22). Místo aby oslavovali Bo-

ha, oslavují sami sebe. V ateistickém světě se bohem stal humanismus a jako v předchozích generacích platí: „zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka“ (Ř 1,23a); nebo v náboženském světě oslavují stvoření místo Stvořitele: „... ano i ptáků a čtvernožců a plazů“ (Ř 1,23b).

Proto nikdo nemá výmluvu, ať slyšel, nebo neslyšel evangelium: „... když lidé přemýšlejí o jeho díle, ... **nemají výmluvu**“ (Ř 1,20b).

Bez slyšení Kristova evangelia nemůže být nikdo znovuzrozen

Písmo nenabízí jinou možnost. Znovuzrození z Ducha je nové, duchovní narození slovem pravdy. Abychom byli znovuzrození, nemávne Duch Boží jen tak kouzelnou hůlkou, ale ponoří nás do Písma, které je cele vdechnuto právě jím, stvoří nám nové srdce, abychom věřili evangeliu, dobré novině, tj. Kristu. Bez dechu Ducha, bez evangelia, nemůže být nikdo spasen. Ten, kdo evangelium neslyšel, na toho Duch Boží nedýchá. Boží výnos je svrchovaný:

◆ *Z jeho [Božího, nikoli našeho] rozhodnutí jsme se znovu zrodili slovem pravdy [evangeliem Ježíše Krista], abychom byli jakoby první sklizní jeho stvoření. (Jk 1,18)*

V jednom Kristův zákon, slovo pravdy, zakoření, v druhém nikoli. To je Boží úradek! V kom zakoření, není starost církve. Starost církve je, aby zasévala slovo pravdy zvěstováním evangelia a zalévala je

modlitbami. Vzrůst dává podle své svrchované vůle Bůh (1K 3,6–7).

Námítka: „Zavržení těch, ke kterým slovo pravdy o Ježíši Kristu nikdy nedorazilo a v budoucnu nedorazí, je nespravedlivé! Neměli přece možnost jej přijmout!“

Tato námitka skrývá nedůvěru v Boží dobrotu a spravedlnost a obsahuje: 1) neolibost, že se Bůh bezpodmínečně smilovává a slitovává, nad kým chce (Ř 9,8); 2) nevěru, že je to Bůh, kdo svrchovaně tvoří svůj lid (Ž 102,19); 3) odmítnutí, že přirozený člověk je neschopen přijmout evangelium svou padlou vůlí (1K 2,14).

Příležitost slyšet evangelium nikomu spasení nezaručuje, protože nikdo není schopen rozumovým zvažováním přijmout evangelium a vyvolit si Krista. Radostně přijímat evangelium může jen ten, komu Bůh Duch svatý otevře oči, aby Krista viděl, tj. věřil!

◆ *Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. (J 15,16)*

Zde můžeme bezpečně prohlásit, že kdyby např. nějaký amazonský Indián žijící před 1000 roky patřil od věků, dříve než byl založen svět, do Božího ovčince, jistě by evangelium slyšel. Jestliže neslyšel, potom do Božího ovčince nepatřil. Odsouzen nebude proto, že neslyšel evangelium, ale proto, že přestupoval svůj vlastní zákon svědomí.

Každý znovuzrozený člověk se znovu narodil výhradně slovem Pravdy, tj. z Boha Ducha svatého (Jk 1,18). Bůh svým vy-

voleným ovečkám vždy zajistí přístup k evangeliu, k ukřižovanému a vzkříšenému Ježíši Kristu:

- ◆ *Jedné noci měl Pavel vidění, v němž mu Pán řekl: „Neboj se! Mluv a nemlč, protože já jsem s tebou a nikdo ti neublíží. Mnozí v tomto městě patří k mému lidu [jsou moji vyvolení].“ A tak tam Pavel zůstal jeden a půl roku a učil je Božím slovu. (Sk 18,9–11)*

Ti, kdo patří do Božího lidu, se narodí do takového historického a geografického kontextu, aby uslyšeli evangelium. Proto je slyšení a vyučování evangelia tak důležité. Kdyby pohané mohli být spaseni pouze na základě svého svědomí, aniž by poznali Krista jako svého Spasitele, potom by bylo nejlépe zničit všechny Bible, vymazat Krista z podvědomí lidstva, aby mohli být všichni „slušní“ lidé spaseni, což je naprostá absurdnost:

- ◆ *V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk 4,12)*

Příkaz Pána Ježíše Krista apoštolům před jeho nanebevstoupením byl:

- ◆ *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28,18–20)*

Po Ježíšově vzkříšení a návratu k Otcí, vládne Syn z nebeského trůnu. Bůh si v každé generaci tvoří svůj lid ze satano-

vých otroků, svoje královské kněžstvo, které převádí ze satanovy tmy do Kristova podivuhodného světla (1Pt 2,9), aby vyprávělo o Božích chvályhodných činech, tj. aby zvěštovalo evangelium (Iz 43,21). Jeho nástrojem je slovo Ducha Božího:

- ◆ *„Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.“ Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěštoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li posláni? Je přece psáno: „Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!“ Ale ne všichni přijali evangelium. Už Izajáš říká: „Hospodine, kdo uvěřil naší zvěsti [naše zvěst je Kristus]?“ Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. (Ř 10,13–17)*

Starozákonní svatí byli spaseni vírou v přicházejícího Mesiáše podle Písma

Spasení starozákonních svatých je námět na celou knihu. Zmíníme se o něm jen telegraficky. Starozákonní svatí byli spaseni vírou v přicházejícího Mesiáše. Věřili v něj jen v nástinu Starého zákona. Obrazů přicházejícího Spasitele je v knihách Starého zákona bezpočet. Mesiáš byl pro ně budoucností, pro nás je Ježíš Kristus už duchovní skutečnost. Jinými slovy, Boží vyvolení jak na starozákonní, tak na této novozákonní straně kříže, byli a jsou spaseni stejným způsobem. Na starozákonní straně vírou v předpovězeného Mesiáše, na novozákonní straně vírou v živého Krista. Bez Božího slova, které zjevuje Mesiáše, Krista, nemůže být nikdo v žádné době spasen.

Ve starozákonní době se dal Bůh mnohým svým vyvoleným poznat přímým zjevením. Henoch chodil s Bohem a Bůh si ho vzal k sobě. Povolal si přímo Ábela, Noeho, Abrama, Izáka, Jákoba, Mojžíše a mnohé další. Zde je úžasný příklad přímého zjevení Simeonovi:

◆ *A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předepsoval Zákon, vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení...” (Lk 2,27–30)*

Kdo ve starozákonní době neslyšel Boží slovo, je na tom stejně jako ten, kdo jej neslyší dnes.

V knize Genesis Bůh slíbil přicházejícího Spasitele svým vyvoleným. Už Mojžíš byl zapsán od věků v knize života (Ex 32,32). Starozákonní vyvolení svatí znali protoevangelium a věřili mu, protože jim Bůh vložil do srdce víru, duchovní zrak.

◆ *Mezi tebe [satane] a ženu položím nepřátelství, i mezi sítě tvé a símě její [Mariino símě]. Ono [její símě Ježíš] ti rozdrtí hlavu [smrteľně tě zraní] a ty jemu rozdrtíš patu [On tě „ušlape“]. (Gn 3,15)*

Starozákonní Jób věřil svému Spasiteli. Jeho víra v nejtěžších zkouškách byla upevňována:

◆ *Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha [věděl a věřil, že jeho Vykupitel je Bůh]. (Jb 19,25–26)*

Nejčastěji citovaný úsek starozákonního Písma, který popisuje ukřižovaného Mesiáše je z Izajáše 53:

◆ *Jenže on [Vykupitel Ježíš Kristus] byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás [nás kdo patříme jemu] všech. (Iz 53,5–6)*

Takto bychom mohli procházet všemi knihami Starého zákona. Starozákonní svatí věděli, že jsou spaseni pouze na základě víry v Mesiáše; a že stejným Mesiášem, který vzejde z Abrahamových beder, budou spaseni i pohané:

◆ *Protože se v Písmu [starozákonním] předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: „V tobě dojdou požehnání všechny národy.“ A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem. (Ga 3,8–9)*

Celá 4. kapitola Římanům je óda na spasení starozákonních svatých z víry v Mesiáše, a nikoli ze skutků zákona nebo dokonce svědomí. Pavel zdůrazňuje víru proto, abychom nespolehali na své skutky, ale věřili výhradně v Kristův skutek na kříži, kde nás zastoupil v potrestání a vytrhl ze spárů toho Zlého.

Mějme především starost o ty, kdo zákon Kristův slyší a odmítají

V našem geografickém a historickém kontextu bychom měli prokazovat větší duchovní péči o ty, kdo zákon Kristův slyší ne-

bo mohou slyšet a odmítají, než o ty, kdo jej nemohli slyšet. Písmo potvrzuje, že pohané „díky tomu“, že nikdy neslyšeli evangelium ani neznali Boží zákon, jsou na tom „lépe“ než ti, kdo evangelium slyší, ale dávají přednost zhoubným naukám a opovrhují cestou Pravdy (2Pt 2,21). Slyšení evangelia jim bude ke škodě a odsouzení:

◆ *Bylo by pro ně lépe, kdyby vůbec nebyli poznali cestu spravedlnosti, než aby se po jejím poznání odvrátili od svatého přikázání [vše, co učil Kristus a jeho učedníci], které jim bylo svěřeno. (2Pt 2,21)*

Zničení Sodomy a Gomory je považováno za symbol nejvyššího Božího hněvu v důsledku zatvrzelého hříchu, obzvláště zvrácené sexuality. Dokonce termín sodomie, tj. obcování se zvířaty, je připomínkou zvrácenosti Sodomy. Obyvatelé Sodomy a Gomory ale neznali cestu spásy. Izraelské Kafarnaum znalo cestu spásy, ale odmítlo ji. Kdo je na tom lépe?

◆ *A ty, Kafarnaum [které jsi znalo nejen Mojžíšův zákon], budeš snad vyvýšeno až do nebe? Až do propasti klesneš! Neboť kdyby se byly v Sodomě odehrály takové mocné skutky [skrze Ježíše Krista], jako u vás, stála by [Sodoma] podnes. Ale pravím vám: zemi Sodomské [která neznala Mojžíšův zákon, ani neviděla zázraky Ježíše Krista] bude lehčeji v den soudu, nežli tobě [přestože jsi znalo zákon a vidělo mocné Boží skutky]. (Mt 11,23–24)*

Dodnes, když jsme svědky nějaké neřesti, nikdo nespráskne ruce se slovy *Kafarnaum*, ale zvolá *Sodoma Gomora!*

Shrnutí

Jak k tomu tedy přijdou všichni ti „chudáci“, které Bůh nevyvolil, ať slyšeli či neslyšeli evangelium, kteří nebyli zapsáni v knize života od založení světa? Od nevěřících, neznalých Boha ani Písma, je to logicky soudržná otázka, protože vychází z humanistického předpokladu, že člověk je ve své podstatě dobrý. Téměř všichni přirození lidé, a nemalý počet těch, kteří se hlásí ke Kristu, jsou přesvědčeni (v souladu s islámem), že člověk se rodí jako nepopsaný list papíru, čistý a duchovně neutrální a teprve výchova a prostředí formuje jeho charakter. Teprve život ukáže, zda se vydají cestou dobra či zla, zda přijmou či odmítnou Kristovu nabídku spasení. Tímto však popírají biblické učení jak o Božím vyvolení, tak o naprosté duchovní neschopnosti a zkaženosti člověka. Odpověď Písma je zřejmá. Člověk se nerodí čistý; rodí se plný vzdoru a svévole, rodí se do světa, kterému vládne Zlo:

◆ *Kdo dokáže, aby čistě vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo. (Jb 14,4)*

Všichni lidé bez výjimky, i vyvolení, se rodí jako aktivní nepřátelé pravého Boha:

◆ *I vás [vyvolené], kteří jste dříve byli od cizení a nepřátelští Bohu svým smýšlením i zlými skutky, nyní s ním [Kristem] smířil, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt, aby vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony [ospravedlněné]. (Ko 1,21–22)*

Jak tedy k tomu přijdou ti „chybuující nešťastníci“, kteří nebyli vyvoleni, ať už slyšeli nebo neslyšeli? Není to nespravedlivé? Vždyť je na světě tolik lidsky řečeno

slušných, hodných a obětavých lidí, kteří se snaží žít čestným životem! Nespravedlivé by to bylo jedině v tom případě, kdyby se k nim Bůh obrátil zády, přestože by stoprocentně, tj. svatě, do posledního bodu naplnili zákon svědomí (pohané, kteří nikdy neslyšeli ani Mojžíše, ani Krista) nebo stoprocentně naplnili zákon Mojžíšův (ti, kdo jej slyšeli ve starozákonní době) nebo stoprocentně naplnili zákon Kristův (ti, kdo jej slyšeli v novozákonní době). To by potom opravdu byli nešťastní, odmítnutí chudáci. Přirozený člověk ale Boha nehledá a jakýkoli zákon dokonce neplní, spíše se jej snaží obejít:

◆ *Jak je psáno: „Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.“ (Ř 3,10–12)*

Mám spolužáky ze základní, střední i vysoké školy, kterým jsem evangelium pověděl, a dosud (jak dlouho ještě?) je Bůh ponechává v zatvrzelosti. Sdílel jsem a sdílím s nimi společné geografické, historické a kulturní prostředí; oni i já jsme měli příležitost slyšet evangelium; jim i mně byla

udělena v podstatě táž Boží pozemská štědrost, která ale nezachrání je, ani mne. Tolik lidí evangelium slyší, a přesto zůstávají zatvrzelí, neteční a nevěří (2K 2,15–16). Kdyby jim šlo opravdu o Boží slávu, která je zjevena jak v jeho hněvu, tak v jeho smilování (Ř 9,22–23), potom by neměli rozumovat nad Boží „nespravedlností“ v otázkách vyvolení – nevyvolení, slyšení – neslyšení, ale měli by se zajímat o to, kdo je Bůh, a věřit, že Bůh chyby nedělá.

Lidé nejsou ponecháni v zavržení, protože neslyšeli evangelium nebo proto, že nebyli vyvoleni. Jsou a budou na věky odděleni daleko od Boha, protože proti Bohu aktivně hřeší. Prvotní a největší hřích člověka nejsou jeho zavrženíhodné skutky, pokrytectví, podvody, ba ani úkladná vražda, ale to, že přirozený, údajně autonomní člověk používá svoji svévolnou vůli, která odmítá Krista:

◆ *Hřích v tom, že ve mne nevěří. (J 16,9)* Bezbožná svébytnost je bohorovnost, pycha, sobectví, sebeláska, svévole a soběstačnost. Přirozený člověk je ztotožněn s Adamem, jehož touha po bohorovnosti přivedila katastrofu kosmických rozměrů.

JAK SE LIŠÍ CÍRKEV A SEKTA?

Daniel Adamovský

Otázka: Jak se liší církev a sekta? Například když nás bratři dehonestují skrze politické otázky, jedná se stále o církev? Je moudré navštěvovat sektu, nebo raději sledovat kázání na Youtube? Jak se mám zachovat?

Odpověď: Církev je společenství svatých získaných Bohem krví Jeho Syna Pána Ježíše (Sk 20,28) a On je její hlavou (Ko 1,18). Nalezneme v Písmu mnoho výtečných vlastností, které popisují církev, např. v Ef 2,19–21 – Boží rodina, stavba sva-

tně, Boží příbytek. Zásadní je, že církev je zbudována na Ježíši Kristu, který ji miluje, položil za ni svůj život (Ef 5,25) a patří Mu (Tt 2,14). Proto má být církev poslušná jeho příkázání a toužit, aby On byl oslaven.

Tento popis obecné církve je důležitý i pro místní církev, která má tuto definici naplňovat na místní úrovni v Bohem dané skupině křesťanů. Tento úkol naplňuje skrze evangelium. Bez evangelia nemůžeme mluvit o církvi.

Role církve je pro zdravý rozvoj křesťanů nezastupitelná, Bůh dal místním církvím úkol rozvíjet křesťany vyučováním Božího slova (1 Tm 4,13), vést je ke společnému uctívání Boha (Žd 13,15), chránit je pod vedením zbožných starších (Sk 20,28) a vytvářet příležitosti sloužit si v lásce jeden druhému (1 Pt 4,10–11). Tento nádherný Boží záměr pro církev však vyžaduje osobní zapojení každého křesťana v místní církvi, nikdo nemůže být pasivní (Žd 10,24–25).

Je zřejmé, že celá církev zahrnující jednotlivé místní církve je Bohem milovaná a Bohu velmi cenná. Proto ti, kdo si říkají křesťané, nemohou mít jakkoliv odlišný postoj.

Sekta však stojí na úplně jiných základech. Již samo řecké slovo, které je několikrát v Novém zákoně použito, v sobě nese význam hereze a rozdělení, tedy naprostých protikladů k Božimu záměru s církvi. Rozličnost začíná v samotném vzniku. Církev buduje Bůh a křesťané jsou pouze spolupracovníci (Mt 16,18, 1K 3,9), ale sekta je lidské dílo stojící na lidském a ne Božím učení. Stojí tedy na falešném učení, a pro-

tože za každým falešným učením je démon, je to v zásadě Ďáblovo dílo (1J 4,3).

Proto je zcela logické, že sekta, i když se zdánlivě může prezentovat jako součást Kristovy církve, je ve skutečnosti zbudována na člověku. Zatímco církev pečuje o rozvoj svých členů, vyučuje je Božím slovem a vede je ke svatosti, v sektě je jen přímá direktiva podmíněná poslušností hierarchii vedoucích. Nejčastěji vedoucí nebo zakladatel té sekty je tím, kdo je vyvyšován, jeho myšlenky jsou vůdčí a nikdo nesmí proti nim vyslovit žádnou pochybnost.

Kristova církev a sekta jsou svým základem, zaměřením i vztahem k členům úplně odlišné. Jak je však rozlišíme prakticky? Nedbejme na první pohled, i v sektě budete vřele přivítáni a budou na vás milí, aby vás získali. Klíčovým prvkem pro rozlišení však je evangelium, které káže. Kde se nekáže evangelium o spasení z pouhé milosti jedině skrze víru v samotného Ježíše Krista, tam není Kristova církev.

Dalším prvkem je rozlišení skutečné autority. Pokud má rozhodující autoritu kdokoliv jiný než Pán Ježíš Kristus, třeba její vůdce, případně cokoli jiného jako katechismus, tradice aj., opět se jedná o sektu.

V neposlední řadě platí základní pravidlo Písma o rozpoznání falešného učitele, a to jeho ovoce (Mt 7,15–20). K jakým důsledkům vedou jeho slova a s jakými činy se spojují? Dobrým indikátorem jsou také životy následovníků takového učitele.

V zásadě lze shrnout všechna kritéria do nutnosti pozorování a hodnocení skrze Písmo. A pak je důležité s láskou o vlast-

ních zjištěních mluvit. Tehdy se skutečný stav projeví zcela otevřeně.

Ovšem jsou i zcela nepodstatné záležitosti ve vztahu křesťana k církvi. V položeném dotazu je přímá otázka na urážení od ostatních příslušníků církve pro, jak chápu, jiné politické názory. Politické názory a zaměření jednotlivého křesťana je zcela na jeho uvážení a nemá nic společného se vztahem k církvi. Je velmi trapné, pokud se stanou ve sboru předmětem konfliktu. Pokud se tak stane, mají starší přivést ke kázni všechny zúčastněné a pomoci vzájemnému vyznání hříchu a odpuštění. Příznějme si, v konfliktech takového typu není jen jedna vinná strana a druhá nevinná. Mnohdy padnou velmi urážlivá slova z obou stran a tím získává konflikt živnou půdu.

V poslední části dotazu se tazatel ptá, jestli je „moudré navštěvovat sektu, nebo raději sledovat kázání na Youtube“. Ani jedno není moudré. Pokud uvážlivě zjistíme, že společenství, kam chodíme, skutečně vyučuje nebiblické doktríny či přehlíží hřích a nespěje k nápravě, potom je nutně takové společenství opustit a nalézt kvalitní místní církev. A není prospěšné zůstat sám nebo s rodinou mimo sbor a být závislí jen na vyučování z internetu.

Jistě je možné snadno získat přístup k obrovskému množství kvalitního vyučování, aniž by člověk opustil svůj domov. Ale to nestačí. Kde je potom služba ostatním křesťanům? Kde je vykazatelnost vlastního života před jinými zbožnými bratry či sestrami? Boží plán pro každého křesťana není poustevnický život, ale přes-

ně naopak, život v těsných a vzájemně odpovědných vztazích s ostatními křesťany.

Text v listu Židům 10,24–25 nás učí, že máme být pozorní k životům ostatních křesťanů a stejnou pozornost přijímat, v přímém důsledku se pak máme rozněcovat v lásce. Bez aktivního zapojení v jedné místní církvi toto není možné. A pokud tak křesťan nečiní, hřeší proti Bohu.

Křesťan v Čechách či na Slovensku nemá ospravedlnitelný důvod být mimo kvalitní místní církev! V mnoha zemích na světě se křesťané schází i přes hrozbu smrti, cestují velmi dlouhé vzdálenosti a vynakládají nemalé náklady, aby mohli být s Božím lidem. Proč? Protože chápou nádheru a důležitost společenství s ostatními křesťany.

V případě mnoha křesťanů v naší zemi, kteří jsou bez příslušnosti k místní církvi, není problémem, že vhodná církev je daleko. Problémem je, že nestojí o společenství. Mají rádi svou samotu, kterou jim nikdo neruší. Raději se uzavřou do své ulity a naleznou si sto výmluv, aby se nepotkali s jinými ospravedlněnými hříšníky.

Je pravda, že sloužit druhým je náročné a často to působí problémy. Nejen to, můžeme být i zklamáni či zraněni. Avšak je to úkol křesťana pomáhat nést břemena druhých (Ga 6,2) a ta obvykle nebývají lehká.

Nesnažme se vyhýbat Božímu záměru pro lid v Jeho vlastnictví. Pokud je toto Tvůj případ, milý čtenáři, čiň pokání ze svého hříchu a pros Pána, ať Ti v milosti ukáže kvalitní sbor a pokorně se v něm zapoj.

PASTE BOŽÍ STÁDO, KTERÉ JE U VÁS!

Aleš Novotný

Církev jako Boží stádo vedené pastýři!

◆ *Starší mezi vámi napomínám, sám také starší, svědek utrpení Kristových i účastník slávy, která se má v budoucnu zjevit: Starejte se jako pastýři o Boží stádce u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké zištnosti, ale s horlivou ochotou, ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevdnoucího vavřínu slávy. (1Pt 5,1–4)*

Petr píše církvi, která prochází krutým pronásledováním. A v takové situaci Petr zaměřuje naši pozornost na starší, na vedoucí církve. Proč to dělá? Protože právě v takových časech, kdy jsou věřící vystaveni ponižování, ohrožování, pronásledování i smrti, je vedení nesmírně důležité. Jak budou jednat vedoucí, tak budou jednat i ostatní věřící.

Petr vybízí starší sborů, aby pásli Boží stádo. Aby se starali o Boží lid jako pastýři ovcí! A to je obraz, který Písmo často používá k vyjádření Boží laskavé péče o jeho lid. David, který byl sám věrným pastýřem ovcí, o tom píše:

◆ *Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívání na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod. (Ž 23,1–2)*

Pán Ježíš o sobě a vztahu ke svým ovečkám říká:

◆ *Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. ... Já jsem*

dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne... (J 10,11.14)

Když se Ježíš po svém vzkříšení zjevuje učedníkům u Galilejského jezera, třikrát klade Petrovi stejnou otázku. Miluješ mne? Jinými slovy, jsi mi naprosto odevzdán? Třikrát se Petrovi dostává stejné výzvy: „Pas mé beránky“, „pas mé ovce“, „pas mé ovce“! Ježíš vybízí Petra, aby pásł jeho církev, aby ji sytil, chránil, vedl a pečoval o ni. O třicet let později Petr píše list, ve kterém vybízí starší sborů, aby pásli Boží církev. Vybízí je a motivuje:

I. Výzva a motivace pastýřů (v. 1)

◆ *Starší mezi vámi vybízím... (1Pt 5,1 ČSP)*
Kdo jsou starší, které Petr vybízí? Jsou to starší sborů v Pontu, Galicii, Kappadokii, Asii a Bithynii, jak vidíme na začátku listu. Petr píše sborům v pěti asijských provinciích, což ukazuje, že správa sborů pomocí starších/pastýřů byla naprosto běžná.

Z textu „starší mezi vámi“ vyplývá, že starší, o kterých Petr píše, **byli součástí těchto místních sborů**. Nejednalo se tedy o nějakou vnější autoritu. Zodpovědnost před Bohem měli jen a pouze tyto starší, což je v ostrém rozporu s vnějším vlivem, který uplatňuje řada denominací.

A na tomto místě potřebujeme zdůraznit, že Boží slovo je z hlediska správy církve naprosto jasné. Ta je v místním sboru vložena do rukou několika kvalifikovaných vedoucích, kterými mohou být pouze muži (1Tm 2,11–3,7; Tt 1,5–9).

Petr vybízí starší a pokračuje motivací a povzbuzením, když píše:

◆ ... *sám také starší, svědek utrpení Kristových i účastník slávy, která se má v budoucnu zjevit...* (1Pt 5,1)

Proč se Petr snaží starší povzbudit a motivovat? Musíme mít stále na mysli, že křesťané v té době procházejí utrpením a krutým pronásledováním. Jak budou jednat starší, je nesmírně důležité.

Petr už je v té době alespoň 30 let v namáhavé a usilovné službě Kristu. Když se nazývá spolustarším (ČSP) v podstatě tím vyjadřuje: „Já vím, jak velká břemena nesete, jak těžká je to služba, když pronásledování je větší a větší.“ Petr tak projevuje pochopení pro nebezpečí a problémy, kterými oni musí procházet. A ve své podstatě tak staví most k srdcím těchto vedoucích a přechází po něm.

Přichází s autoritou, když říká, že je **svědek Kristových utrpení**, on je apoštol. Petr v podstatě říká: „Já jsem chodil s Kristem, já jsem byl u toho, když byl Kristus zatčen a trpěl, viděl jsem ho i vzkříšeného, mohu to všechno dosvědčit“ (Lk 24,48).

A jde ještě dál, bere jejich srdce a pozvedá ho až do Boží přítomnosti, když říká, že je **účastník budoucí slávy**. Zaměřuje jejich mysl na budoucí slávu, která se zjeví při Kristově příchodu. A stejně jako oni se nyní podílí na utrpeních, budou jednou i účastníci Boží slávy. Kdo může být povolanejší pozvednout hlas a říci „Paste Boží stádo, které je u vás“. Ve světle těchto skutečností je Petr nanejvýš kvalifikovaný, aby k starším promlouval a vybízel je k věrné službě. Stejně jako Ježíš

vybízel Petra „pas mé ovce“, tak teď Petr vybízí starší, aby byli věrnými pastýři Božího stáda.

II. Služba pastýřů – paste Boží stádo, které je u vás! (v. 2a)

Tím se dostáváme k obsahu Petrovy výzvy. Nejdříve si ale musíme položit důležitou otázku. Koho mají pastýři vlastně pást? Boží stádo, ano, přesně to říká náš text. Petr má na mysli Kristovu církev. Církev, která patří Bohu, za kterou Kristus zaplatil vlastní krví. Na jiném místě Petr píše:

◆ ... *jste byli vykoupeni ne pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny.* (1Pt 1,18–19 ČSP)

Stejně jako se pastýři ovcí mají starat o svěřená stáda, tak se **mají starší věrně starat o církev, která jim byla svěřena. Nejsou vlastníky Božího stáda**, proto se musí starat o Boží stádo podle požadavku jeho majitele, tedy podle Božího slova. To je naprosto zásadní, fundamentální věc, která určuje, jak budou pastýři pást. Neexistuje žádný dobrý přístup vedení církve vedle Božího slova. Pokud jsi pastýř, máš postoj správce nebo vlastníka? Co říkají tvé skutky?

Náš text nás upozorňuje ještě na jednu důležitou věc. Petr píše, že **starší mají zodpovědnost za místní společenství církve**, doslova za stádo, „*které je u vás*“. Zkrátka a jistě pastýř pase stádo, které mu bylo svěřeno. Nemá zodpovědnost za stáda kolem. Až bude stát před Pánem, tak se bude zodpovídat za to, jak se staral o konkrétní místní sbor, který mu byl svěřený.

Co tedy znamená pást Boží stádo? Ve Studijním překladu čteme: *paste Boží stádo, dohlížejte na ně*. Ekumenický překlad to shrnuje a vysvětluje, když říká: *starejte se jako pastýři*. Pastýř, který se stará o skutečné stádo ovcí, je **sytí, chrání, vede a pečuje** o ně. Stejnou službu také vidíme v Božím slově u pastýřů Božího stáda. Pojdme tedy k jednotlivým oblastem:

Sycení stáda

Podívejme se nejdříve do Markova evangelia na jednání Pána Ježíše:

◆ *Když vystoupil a uviděl veliký zástup, byl nad nimi hluboce pohnut, protože byli jako ovce, které nemají pastýře.* (Mk 6,34a ČSP)

Tady máme Pána Ježíše v situaci, kdy viděl bezmocný, duchovně hladovějící lid, bez vedení, bez ochrany, vystavený všem nebezpečím hříchu a duchovní zkázy. Lid, který potřeboval dobré pastýře. A co udělal? Co bychom očekávali? Co čteme v textu dál?

◆ *A začal je učit mnohým věcem.* (Mk 6,34b ČSP)

Proč je začal učit? Protože mu na nich záleželo. Protože **měli nedostatek, strádali a byli podvyživení!** Jejich pastýři se starali jen o vlastní věci! Neměli čas ani zájem! Ale **Ježíš je nasýtil**. Čím? **Svým slovem**. Nasýtil jejich hladová a ztrápená srdce, dal jim odpočinout. Přesně tak to David zažíval dnes a denně ve svém životě, když píše:

◆ *Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod.* (Ž 23,1–2)

Svatí, je tu někdo, kdo včera nebo dneska nic nejedl? Všichni, když ráno vstaneme, snídáme, potom obědváme a večeříme. Naše tělo potřebuje jíst, aby bylo zdravé a mohlo fungovat, ale ještě více potřebuje duchovně stravu. Ježíš říká, že:

◆ *Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.* (Mt 4,4)

Pastýři vedou svěřený lid na zelené pastviny Božího slova, aby nasýtli a uspokojili potřeby jejich srdcí. Oni znají své ovce. Ví, že prochází různými zkouškami a trápením, že jejich častokrát zoufalá srdce potřebují být nasycena a občerstvena. Bratři a sestry, **církev je tvořena tak, že si Duch svatý používá Boží slovo:**

◆ *On se rozhodl a zplodil nás slovem pravdy.* (Jk 1,18 ČSP)

Církev duchovně roste tak, že si Duch svatý používá Boží slovo. Když se Pavel loučí s efezskými staršími v Milétu, říká jim:

◆ *A nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás zbudovat a dát vám dědictví mezi všemi posvěcenými.* (Sk 20,32 ČSP)

Co má moc zbudovat věřícího člověka? Pavel říká, že Boží slovo! Pastýř, který miluje své ovce, to chápe a bude podle toho jednat. Bude krmit své ovečky až k prasknutí. **Bude sytit věřící** Božím slovem skrze **kázání, vyučování i v osobních rozhovorech**. S radostí a vytrvalostí bude přinášet do životů lidí slovo, které je bude budovat. Všimněte si, že Pavel **mluví o slovu jeho milosti**. Tady jde o evangelium. Svátí, nejde jen o nějaké praktické biblické rady. Jde o evangelium o Boží milosti. Jde o to,

aby lidé chápali a žili evangelium, což samozřejmě souvisí s celým Písmem. Pastýř tedy vyučuje Boží slovo a neustále ukazuje na Krista a vede ke Kristu. Pavel svěřil efezské starší *Bohu a slovu jeho milosti*. Nic víc nepotřebovali. Dnes je to stejné. Všechno, co Boží lid potřebuje k budování a růstu, je Boží slovo. To je ta zelená pastvina, to místo odpočinku.

Když vstoupíte do světa internetu a pustíte si kázání a vyučování z různých sborů, jen zřídka kdy se setkáte s výkladem Božího slova. Většinou uslyšíte pár veršů, po kterých následují různé příběhy, popřípadě vysvětlení, které je spíše osobním pohledem kazatele než pravdivým výkladem daného textu. **Pokud však text není pravdivě vyložen, tak ovce nejsou syceny Božím slovem.** A otázka pak zní: Kdo je nasytí? A čím budou nasyceny? Co má v jejich životech mocně působit? Nějaký příběh, názor nebo snad vtíp? Schopnost sytit Božím slovem, tedy učit, je jedna ze způsobilostí pastýře, kterou požaduje Písmo (1Tm 3,2). Pokud ji nemá, nemůže být pastýřem. Proč? Protože jinak ovce zemřou hladu!

Naopak, pastýř, který káže a věrně vyučuje Boží slovo, který dokáže vysvětlit pravý význam textu, takový pastýř je nesmírným požehnáním pro své stádo. Sedět pod kazatelnou, ze které je hlásáno Boží slovo, je stejné jako za horkého letního dne pít z čistého horského pramene občerstvující chladnou vodu. Je to stejné jako být na hostině těch nejvybranějších jídel. Boží lid je tak nasycen a Boží slovo v něm koná své dílo. Dopřává ti tvůj

pastýř takovou hostinu? Pokud jsi pastýřem, jsou tvé ovce pěkně vykrmené nebo jsou hubené a hladové? S vyučováním Božího slova souvisí také ochrana stáda.

Ochrana stáda

Sám Bůh je zdrojem nesmírné ochrany a bezpečí. David říká:

◆ *I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potřááš, kalich mi po okraj plníš. (Ž 23,4–5)*

Sám Bůh nám dává ochranu od toho největšího nebezpečí ze všech! Od věčného odsouzení a trestu za náš hřích. Svatý, Ježíš přišel, aby položil svůj život, aby prolil svoji krev za své ovce, za své ovečky. Za koho? Za tebe i za mne, on řekl a slíbil:

◆ *... a já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. (J 10,28–29)*

Starší jsou voláni k tomu, aby chránili jim svěřené ovce. Skutečná ovce nedokáže rychle utíkat a není vybavena k tomu, aby zápasila a bojovala o svůj život. Naopak, je snadnou kořistí pro vlky a jiná zvířata, proto potřebuje ochranu pastýřů. Když se Pavel loučí s efezskými staršími v Milétu, tak jim říká, aby střežili stádo:

◆ **Dávejte pozor na sebe a na celé stádo, v němž vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste pásli Boží církev, kterou si získal vlastní krví. Já vím, že po mém odchodu k vám vejdou draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I z vás samotných**

povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci, aby strhli učedníky za sebou. (Sk 20,28–30 ČSP)

Ve 28. verši Pavel říká, **dávejte pozor** na sebe a celé stádo. Význam původního textu „dávejte pozor“ znamená bdít, dávat dobrý pozor a v Písmu se vyskytuje v souvislosti s falešným učením (např. Mt 7,15). Neustálá bdělost pastýře je základním požadavkem. Aby starší mohli plnit svůj úkol, chránit stádo, musí především chránit své vlastní srdce, svůj duchovní stav. Potřebují se modlit a studovat Boží slovo, mít blízký osobní vztah s Kristem, vždyť on je hlavou církve, ten nejvyšší pastýř. Ten dobrý pastýř. Proto Pavel říká:

◆ *Dávejte pozor na sebe i na celé stádo... (Sk 20,28)*

Svatí, když vlci přijdou, nebudou vrčet ani krev nebude stříkat, v duchovní rovině přijdou s **falešným učením, budou mluvit převrácené věci**, jak píše Pavel, budou zneužívat Boží slovo pro své vlastní účely. Jejich cílem bude strhnout učedníky za sebou. **Ježíš také varuje** před falešnými proroky, když říká, že přijdou v rouchu ovčím, tedy oblečení jako pastýři, ale uvnitř jsou draví vlci (Mt 7,15). **Falešní učitelé** o sobě nebudou říkat, že jsou vlci. **Svědci** nebudou vykřikovat, já jsem falešný učitel! Nebudou mít nálepku na čele: „Jsem heretik, sobec, který chce získat přízeň, vliv a vaše peníze.“ Budou používat Boží slovo, stejně jako satan, když pokoušel Krista. **Budou mluvit o Kristu**. Budou kázat Krista, dokonce i zástupům, ale jejich Kristus bude jiný než Kristus Nového zákona. **Budou přidávat nebo ubírat z Božího slova.**

Dobří pastýři jsou připraveni čelit takovým lidem. Jsou odvážní a přímí, stejně jako pastýři v pustině, k jejichž stádu se přiblížili vlci. Když se takoví lidé objeví v blízkosti sboru, **budou to pastýři, kteří se jim postaví do cesty**, i kdyby to mělo stát život. Tak moc jim na ovečkách záleží. Budou jako pevná zeď, jako pevná hradba, která brání vpádu vlků do ovčince. Aby dokázali odolat tak velkému tlaku, potřebují být závislí na Kristu, na tom nejvyšším a všemohoucím pastýři, a pevně se držet Božího slova. Pavel píše Titovi, že starší musí být:

◆ *pevný ve slovech pravé nauky, aby byl schopen jak povzbuzovat ve zdravém učení, tak usvědčovat odpůrce. (Tt 1,9)*

Takový pastýř je **schopen rozpoznat a usvědčit** falešné učení i učitele podle toho, **co říkají a jak žijí** (Tt 1,9–16). Starostliví pastýři **budou varovat** před množstvím balastu, který se šíří na internetu. Před různými rádobý křesťanskými knihami s novými trendy. Před konferencemi falešných učitelů, jako je například Reinhard Bonnke a jemu podobní. Před různými akcemi a festivaly, které vedou k ekumeně, liberalismu, pragmatismu, a **tak znevažují evangelium** a v konečném důsledku vedou k postojům, že na **učení, tedy Božím slově, nezáleží**. Ale co říká Ježíš? Kdo mne miluje, bude zachovávat co? Mé slovo (J 14,23–24).

S ochranou stáda souvisí i důležitá otázka, která se týká některých sborů: **Jak dlouho by měl zdravý sbor zůstat v denominaci, která je nezdravá?** Odpověď není složitá. Pokud je zřejmé, že setr-

vání sboru uvnitř denominace je větším ohrožením pro ovce než v případě jeho samostatné existence, je nejenom moudré, ale i nutné z takového svazku vystoupit. Naléhavost pak roste, pokud se ohrožení stupňuje. Starší se budou jednou **zodpovídat za místní sbor**, který jim byl svěřený, **ne za denominaci**, proto **musí mít ochrana vlastního stáda** prioritu nad závazky vůči denominaci nebo nad touhou pomoci změnit směr ostatních sborů. Petr říká, paste boží stádo, které je kde? **U vás.**

Vedení stáda

Pást v biblickém jazyce znamená vést. David říká, že Hospodin je jeho pastýř, a v dalším verši píše:

◆ ... *vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno.* (Ž 23,2–3)

Svatí, když se díváme do historie Izraele, vidíme Boha, který vede svůj lid. Mocným způsobem jej vyvedl z egyptského otroctví a provedl středem Rákosového moře. Oblakovým sloupem jej vedl ve dne a ohnivým v noci až do zaslíbené země. Bratři a sestry, skrze víru je Ježíš naším pastýřem, který nás vede do zaslíbené země. On říká:

◆ *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou.* (J 10,27)

Zdravé stádo je výsledkem dobrého pastýřského vedení. Asi už chápeme, že sycení a ochrana stáda je součástí jeho vedení. Proto dobří pastýři chrání a vyučují své ovečky Božímú slovu a pomáhají jim ho uplatňovat v osobním životě. Vedou je ke Kristu, protože on je ten nejvyšší pastýř a vlastník Božího lidu.

To ukazuje na jejich věrnost, sebezapření a obětavost. Ježíš řekl svým učedníkům:

◆ *Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.* (Mk 9,35)

To je obraz pastýře, pokorného člověka, který vede tím, že slouží svému stádu. Vždyť ani Ježíš nepřišel, „*aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé*“ (Mk 10,45). Takový pastýř dobře zná své ovečky a ví, jak je má vést. Takový pastýř se pro své stádo stává příkladem a ovce jej ochotně následují. Starší nevede tím, že naplňuje a organizuje opravu církevní budovy, prázdninový pobyt nebo výlet do Betlémské kaple, to mohou udělat jiní zralí věřící. Vede tím, že vyučuje, povzbuzuje, napomíná, chrání a pečuje. **Vedení je naprosto nezbytné**, bez vedení padá lid; církev, která není vedena, strádá. Pokud nevedou pastýři, ujme se vedení nějaká ovce. Praktické důsledky můžete vidět v řadě sborů. Konflikty a rozdělení, tolerance hříchu a další špatné věci. Pokud se duchovně nezralý člověk ujme vedení, nebo je dokonce povolán do vedení, bude to mít tragické následky. On nebude služebníkem všech, nebude se obětovat pro druhé, jeho ego nedopustí, aby ostatní rostli rychleji než on, protože to přináší ohrožení jeho pozice. Ovce jsou v takovém prostředí zmatené, drží si odstup a sbor je pak jakousi formální skupinou. V horších případech takoví vedoucí zničí ovce i celé jejich životy. Samozřejmě, že ještě tragičtější je, když se vedení ujmou přímo vlci.

Vedení je jedna ze schopností pastýře, která je požadována Božím slovem (1Tm

3,4–5). Pastýř, který má vlastní rodinu, musí vykázat osvědčenost při vedení vlastní rodiny. Takový pastýř miluje svoji ženu, stejně jako Kristus miloval svoji církev a sám se za ni obětoval. Takový pastýř miluje svoji rodinu, a proto se obětavě stará o její ochranu, pravidelnou fyzickou i duchovní stravu, je v životech jednotlivých členů a vede je ke svatosti. Takový muž je už dobrým pastýřem. Práce s Božím stádem je stejná, jen stádo je o něco větší. Naopak, starší, který má nevychované děti a rozpadá se mu manželství, není kvalifikovaný a sbor bude brzy ve stejném stavu jako jeho rodina.

Péče

Pást znamená také pečovat o praktické potřeby oveček. Jeden kazatel, který se dlouhá léta staral o skutečná stáda ovcí, napsal: „Tajemství péče o ovce je láska“. Ovce mají praktické potřeby, se kterými si pastýři musí poradit. Některé ovce jsou nemocné, proto potřebují navštívit. Jiné o někoho přišli a potřebují potěšit, další jsou slabé a potřebují posílit a pak jsou tu čerstvě narozené ovečky, ty potřebují neustálou péči. Jsou ovce, které mají problémy třeba v manželství, a jiné, které se chtějí ženit a vdávat a další a další a další! Není toho až příliš moc? Není to až příliš mnoho práce? Ne pro pastýře, který má své ovce rád. Samozřejmě pastýři nedělají všechnu službu sami. Písmo mluví o diákonech, o zralých křesťanech, kteří mohou významně pomoci, např. Sk 6,1–6; 1Tm 3,8–10.

Doposud jsme mluvili o tom, co to znamená pást. Dále se Petr zaměřuje na to, jak mají pastýři pást, tedy na:

III. Přístup pastýřů ke službě (v. 2b–3)

◆ *Paste Boží stádo, které je u vás; dohlížejte na ně ne z donucení, ale dobrovolně, podle Boha, ne z nízké zištnosti, ale ochotně, ne jako páni nad svým podílem, ale jako ti, kteří se svému stádu stávají vzorem. (1Pt 5,2–3 ČSP)*

Jakým způsobem pastýř pase, **úzce souvisí s jeho charakterem**. Bůh klade důraz na motivaci a postoje pastýřů. **Jestliže má být Boží lid svatý, potom musí být svatí především pastýři**. Jestliže jsou líní a lhostejní, chtějí peněz, jestliže pahnou po moci a ovládání druhých, jestliže jsou špatné jejich motivy, stejně jako je pokřivený jejich charakter, jak bude vypadat jejich stádo? Petr říká, dohlížejte na ně. A následují tři varování:

◆ *ne z donucení, ale dobrovolně, podle Boha.*

Ne z donucení. Tady Petr varuje starší před leností a lhostejností. Ovce líného pastýře budou hladové, špinavé, nemocné a vydané napospas vlkům. Zatímco pastýř bude naplňovat své vlastní potřeby. To je obraz církve, která má formální starší, kde se starší nestarají. Snad se stali staršími, protože to nikdo jiný nechtěl dělat nebo je k tomu dotlačila manželka, rodina nebo toužili jen po té pozici, protože jejich srdce bylo naplněné sebestředností a pýchou.

Naopak **dobrovolně, podle Boha**, to jsou pastýři, kteří mají zájem, kteří touží po dobré práci. Jak říká Pavel v 1. listu Timoteovi 3,1. Ti budou sloužit, ať se děje cokoli, **v jejich srdci je Boží povolání ke službě**, oni jsou první, protože už slouží všem, jejich pokorné srdce jim

říká, že druzí jsou přednější než oni. Takoví pastýři by raději zemřeli vyčerpáním, než aby zemřela některá z jejich oveček. A Petr pokračuje dál:

◆ *... ne z nízké ziskovosti, ale ochotně ...*

Ne z nízké ziskovosti. Motivací pastýře nesmějí být peníze, to je motivace falešných učitelů 2Pt 2,1–3. Dobří pastýři pracují pro Pána, ne pro peníze. Na druhou stranu, o věrné pastýře se církev musí dobře finančně postarat (1K 9,7–14; 1Tm 5,17–18). Dobrý pastýř má užitek ze svého stáda, vlnu, mléko a další produkty. Slouží ochotně, ekumenická Bible překládá s **horlivou ochotou**, to znamená s nadšením a to je správný postoj pastýře. Takového pastýře to táhne k ovčím, nepočítá náklady, nejde mu o finanční profit, jde mu o to, aby stádo prospívalo a rostlo. A Petr pokračuje dál:

◆ *ne jako páni nad svým podílem, ale jako ti, kteří se stávají vzorem.*

Ne jako páni nad svým podílem. To je asi ten nejčastější špatný motiv, zneužívání autority. Touha mít vliv a kontrolu nad ostatními. Jako páni doslova znamená násilně panující. Autoritářský, panovačný postoj se projevuje manipulací, tlakem i výhrůžkami. To je ovšem naprosto nepřijatelné. To jsou pastýři, kteří ženou ovce před sebou jako honáci dobytka, nebo dokonce jako řezníci na jatka. Ezechiel prorokoval proti takovým pastýřům, kteří byli líní, ziskuchtiví a panovační:

◆ *Lidský synu, prorokuj proti pastýřům Izraele. Prorokuj a řekni těm pastýřům: Toto praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraele, kteří pasou sa-*

mi sebe. Což pastýři nemají pást ovce? ... Neduživé jste neposílili, nemocné jste neléčili, polámanou jste neovázali, zaběhlou jste nepřivedli nazpět, po ztracené jste nepátrali, panovali jste nad nimi násilně a surově. (Ez 34,2,4)

To je tragický obraz zdecimovaného Božího lidu vedeného špatnými, panovačnými pastýři.

Naopak, dobří pastýři jsou ti, kteří se svému stádu **stávají vzorem**, jsou příkladem v následování Krista. Takoví pastýři jdou před stádem a ovce je následují. Proč? Protože je dobře znají, zakoušejí totiž denně jejich lásku a péči. V jejich přítomnosti jsou nasyceni a v bezpečí, a tak mohou odpočinout od těžkostí a tlaku tohoto světa. Stejně jako Kristus miluje svoji církev tak, že se za ni obětoval, tak i oni se neváhají obětovat pro svěřené ovečky. To jsou pastýři, kteří jsou svému stádu vzorem.

IV. Odměna pastýřů (v. 4)

Petr uzavírá svoji výzvu ve 4. verši tím, že ukazuje na Krista a **odměnu pro věrné pastýře**, když říká:

◆ *Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevodnoucího vavřínu slávy. (1Pt 5,4)*

Až přijde **ten čas**, až přijde **ten den**, tak se ukáže ten nejvyšší Pastýř, sám Pán Ježíš Kristus, pak **dostanete nevodnoucí věnec slávy**. Doslova věnec, jímž je věčná sláva. Kraličti to překládají jako „korunu slávy“. Jedná se doslova o korunu, která je tou slávou, která je vytvořena z Boží slávy. Sláva je skutečnost, koruna je metafora. Proto je trvalá a nevodnoucí. Je to Kristova

sláva a věrní pastýři budou korunováni touto slávou při jeho slavném příchodu. Jakou radost, pokoj a očekávání, zaměření na tuto skutečnost přináší! A Petr to ví. Chce povzbudit pastýře, aby očekávali a vyhlíželi tento slavný den. Vyhlížíš ho též? Ten den se blíží, veškerá tvrdá a namáhavá práce, posměch, příkoří a pronásledování bude odměněno korunou Boží slávy. Svátí, jak prakticky můžeme dnešní slovo promítnout do svých životů?

Aplikace

Pokud jsi starší, zkoumej svoji službu! Vedeš své ovce nebo je ženeš před sebou

jako stádo dobytka? Jsi pastýř nebo řezník? Vedeš Boží stádo k Bohu a životu nebo do světa a smrti? Pokud jsi dobře poslouchal dnešní kázání, tak už znáš odpověď. Jednej!

Pokud jsi ovečka, přemýšlej! Vedou tě tvoji pastýři k Bohu, ke Kristu? Sytí tě Božím slovem? Nebo tě vedou do světa a sytí tě prázdnými řečmi, příběhy a vlastními názory? Pokud tě vedou k Bohu, tak s radostí následuj jejich víru! Pokud máš ale dojem, že tě vedou do světa, že nejdou biblicky, zastav se. Modli se, zkoumej Písmo a hledej radu u věrných pastýřů. Amen.

FUNGOVÁNÍ MÍSTNÍ CÍRKVE

PRACOVNÍ SHROMÁŽDĚNÍ SBORU

členské shromáždění, výroční sborové shromáždění, pracovní schůzka sboru

Clifford Pond

Pracovní shromáždění by nemělo být méně duchovní záležitostí, než je modlitební setkání nebo večere Páně. Duchovní atmosféra při nich ale často chybí, protože shromáždění je buď vedeno upjatě, podle přesně schválených postupů, nebo není vedeno v kontextu modlitby či uctívání a účastníci si vědomě nepřipomínají, že zde vládne Ježíš Kristus. Příčinou je špatný způsob, jakým se vede diskuze. Členové někdy mluví bez poddanosti a lásky, jejich cílem je získat návrh, místo toho, aby se hledala vůle Páně. Celý sbor včetně vedoucích nutně potřebuje modlitbu, lásku a poddanost. Ve vyznání víry našeho sboru máme napsáno:

Sbory si samy určují, jak budou postupovat při setkáních, jako jsou pracovní

shromáždění. Členové se takto scházejí, aby vyvyšili našeho Pána Ježíše Krista a vyhlasovali, že je vládcem církve. Na pracovním shromáždění sbor usiluje o odkrytí Boží vůle ohledně svých záležitostí skrze modlitbu a podřízení se Božím slovu a modlí se za moc a vytrvalost k vykonání této vůle.

Tento přístup k pracovnímu shromáždění vyžaduje spojení efektivitu s duchovní citlivostí prostoupenou láskou a modlitbou.

Starší, který se věnuje kázání na plný úvazek, není nezbytně tou nejlepší osobou k vedení pracovního shromáždění. Velmi často je pro takový úkol nezpůsobivý a těžko se shromážděním protlouká,

což v důsledku máte celý sbor, přitom by si možná někdo z přítomných vedl daleko lépe. Tvoří-li staršovstvo více mužů, neznamená to, že se starší musí řídit rozpisem služeb pro vedení bohoslužby, a už vůbec to neplatí v případě pracovního shromáždění sboru. Snahou sboru by mělo být, aby setkání vedli ti nejvhodnější lidé. V případě pracovního shromáždění vůbec nemusí být nejvhodnější osobou starší, ale duchovně dospělý křesťan s náležitým darem. Tím nebudou starší připraveni o možnost dohlížet, naopak, budou ve shromáždění přítomni a v případě nutnosti podají pomocnou ruku. To nevyklučuje potřebu povzbuzovat a příležitostně využívat bratry, kteří teprve hledají své obdarování, ani potřebu je vést, cvičit a objevovat u nich ještě skryté duchovní dary. Cílení na nejlepšího musí zahrnovat určitou pružnost – není nic horšího než se tvrdohlavě upnout na jednoho člověka nebo na rozpis, což by mohlo zapříčinit, že shromáždění na ožehavé či důležité téma nakonec povede člověk, který se pro takovou službu vůbec nehodí.

Není nutné ani žádat, aby každý bod programu uváděla jedna osoba. Osoba zodpovědná za určitou práci, o které je podáváno hlášení nebo se o ní diskutuje, je téměř vždy tou nejlepší osobou, která by měla při shromáždění záležitost otevřít.

Program pracovního shromáždění by měli určovat starší. Témata k diskuzi by se měla týkat duchovního růstu celého sboru. Stojí za to se zamyslet nad konkrétními důvody, pro které se scházely novozákonní místní sbory:

- Náhrada za apoštola (Sk 1,15–26).
- Čekání na Pána (Sk 2,1).
- Oddělení mužů ke zvláštnímu úkolu (Sk 6,2–6).
- Mezisborová výpomoc (Sk 11,22).
- Služba Slovem (Sk 13,1).
- Vyslání misionářů (Sk 13,2–3).
- Vyprávění o Božích mocných činech (Sk 14,27).
- Obrana a potvrzování evangelia (Sk 15,1–29)
- Přijetí zpráv od bratrů (Sk 15,30–31).
- Kázeň v církvi (1K 5,1–5; Mt 18,15–20).
- Večeře Páně (1K 11,17–34).
- Používání duchovních darů (1K 14,26).
- Nakládání s peněžními dary (2K 8,19).
- Předčítání Slova (Ko 4,16; 1Te 5,27).

Výše uvedené oddíly svědčí o tom, že pracovní shromáždění jsou oprávněná a v Písmu vyžadovaná. Písmo dokonce nabízí množství pokynů k vedení sborových setkání. Je zjevné, že by se měl sejít celý sbor a každý by měl udělat všechno proto, aby se mohl zúčastnit. Bude užitečné, když budeme nyní rozlišovat mezi setkáními řešícími praktické problémy a těmi, které jsou svolávány kvůli duchovním záležitostem, i když mezi nimi po duchovní stránce není žádný zásadní rozdíl. Jakýkoliv typ shromáždění by měl být vždy zaměřený na Krista a duchovní růst sboru. Modlitby a uctívání musí být součástí každého z nich. Vzhledem k tomu, že probírané záležitosti mají věčný dosah, je dobré si připomínat Pánův trvalý slib, že na místě, kde se sejde jeho církev v jeho jménu, tam je on uprostřed nich. Obranu pravdy, řád uctívání, ustanovení starších

a diákonů, vysílání misionářů, evangelizační záležitosti, projekty a kázenní členů by měl mít na mysli celý sbor. Rutinní záležitosti, jako je správa majetku (finance, péče o budovy atd.), by měli řešit diákon. Není třeba předkládat sboru detailní výčet těchto věcí ani není třeba, aby o nich sbor rozhodoval. Nicméně, zprávy o majetku by měly být předkládány pravidelně, aby bylo vidět, že vše je konáno čestně nejen před Bohem, ale také před lidmi (Mt 18,20; Sk 13,3; 2K 8,21).

Už jsme zdůraznili, že ke správnému rozhodování není nutné zjistit názor většiny, ale rozpoznat Pánovu vůli. Písmo je autoritou a povinností starších je zajistit, aby se sbor této autoritě podřizoval. Pokud probírané záležitosti nelze rozhodnout poukázáním na konkrétní verše, bude třeba, aby starší vysvětlili příslušné biblické principy a ukázali, jak tyto principy aplikovat na příslušnou situaci.

Některé sbory dají přednost systému hlasování, aby se dobraly závěru. Výhodou hlasování je, že lidé znají tento způsob z jiných oblastí života. Je to způsob rozhodování běžný v naší společnosti. Mohli bychom tvrdit, že Písmo se k této záležitosti nestaví jednostranně a lze ho přizpůsobit normálním zvykům jakékoliv kultury.

Nemám v úmyslu tento způsob úplně zavrhnout, ale myslím si, že se musíme ptát, proč Pán ve své prozřetelnosti ustanovil první sbory v období dějin, kdy systémem hlasování neexistoval. Věřím, že pro to měl dobré důvody. Zkušenost nás učí, že když se hlasuje, vede to často k tomu, že

menšina se ve své opozici utvrdí nebo to v ní přinejmenším vyvolá pocity křivdy a prohry. Nastane názorové rozdělení, protože menšina může opravdu věřit, že odhlasované rozhodnutí necítí Pána a poškozují sbor. Vedení se potom může bát, aby tuto menšinu neurazilo, a rozhodnutím se nebude řídit. Výsledkem bude, že sbor nepovede Pán skrze starší, ale roztrpčená, i když vlivná menšina. Na druhé straně je zřejmé, že většina nemá vždy pravdu.

Musíme brát vážně skutečnost, že Duch svatý může vést sbor k jednotě mysli i srdce (Sk 4,32; Fp 2,2). To vyžaduje, aby se členové i vedení poddali Duchu a jeden druhému. Hlasování někdy nahrazuje opravdovou duchovnost a připodobňování se Kristu v celém sboru. Takové duchovnosti je třeba, pokud mají starší trpělivě vést sbor ke společnému smýšlení. Může se to zdát jako nemožné, ale tam, kde o to usilují, to má obrovský vliv na celý život sboru.

Lze informovat o některých záležitostech, dát příležitost k dotazům a dobrat se obecného souhlasu, aniž by muselo dojít k formálním postupům nebo formálnímu hlasování. Dobrý předsedající vycítí znepokojení ve sboru a odhalí jeho důvody. Problém může být vyřešen ihned flexibilním přístupem, ale pokud jde o závažné pochybnosti, starší musí být připraveni rozhodnutí odložit. To jim poskytne čas k dalšímu přemýšlení, diskuzi a modlitbě s těmi, kdo se tímto problémem trápí.

Popsaný postup se může zdát únavný a časově náročný, ale za běžných okolností je tím nejlepším. Příležitostně dojde

k situacím, ve kterých starší musí učinit rozhodnutí a jednat rychle ještě předtím, než mohou věc prokonzultovat se sborem na pracovním shromáždění. Nepouštíte se do konzultace, když vidíte slepého, který má namířeno na skalní útes! Pokud je třeba udělat okamžitá rozhodnutí, šťastní jsou ti starší, kteří mohou spoléhat na lásku a pochopení sboru, i kdyby se při zpětném pohledu jejich činy ukázaly jako nesprávné. Avšak existuje jen málo záležitostí tak urgentních, že je třeba činit okamžitá rozhodnutí a ihned jednat.

Někdy hrozí nebezpečí, že při probírání velmi důležité věci starší sami dojdou k závěru, předloží jej sboru a budou očekávat, že členové přijmou jejich doporučení. Říkám nebezpečí, protože u členů sboru to vyvolá dojem, že k tomu nemohli nic říct, a taková stížnost bude mít své opodstatnění. Lépe by bylo upozornit členy, že starší se chystají prodiskutovat jistou záležitost, řekněme „Kam náš sbor směřuje?“ nebo „Měli bychom příští rok uspořádat evangelizační misi?“ Potom budou členové sboru požádáni, aby zvážili jisté konkrétní úseky Písma nebo praktické otázky, a bude jim dána možnost svobodně přicházet s názory a myšlenkami ještě předtím, než budou starší probírat tuto otázku do hloubky. Sbor tak bude zapojen do celé věci od samého počátku a vedoucí budou moci těžit ze všeho, co k tomu jejich členové řeknou.

Z dlouhodobého pohledu má tento postup výhodu i v tom, že šetří čas. Starší se musí vážně zabývat vším, co bude řečeno. Jistě, starší by měli mít svobodu pozvat ke

své diskuzi kteréhokoliv člena, obzvláště v případě, kdy je takový člen specialistou v diskutované záležitosti nebo má silné přesvědčení založené na zkušenosti. A nejen to, měli bychom být vděční, že Pán někdy udílí světlo těm nejméně pravděpodobným členům, což by mělo starší udržovat v pokoře. Starší si zaslouží důvěru sboru jen tehdy, když členové vidí, že je berou vážně. To mohou starší prokázat způsobem, jakým přednesou své závěry na shromáždění: „Zvažovali jsme tento návrh dlouhou dobu a z těchto důvodů si myslíme, že je to (nebo není) dobrý nápad.“ Musí být také stále ochotní trpělivě a s modlitbou přemýšlet o svých návrzích ve světle diskuze. Další z výhod „nehlasování“ je, že jeden člen s dobrým argumentem nebo dobrým nápadem může starší vést k tomu, aby přehodnotili a možná upravili svá doporučení.

Zbytečně se obáváme střetu názorů při shromážděních a starší mají tendenci postupovat tak, aby se mu za každou cenu vyhnuhli. Ta cena však může být příliš vysoká, protože vyjadřování různých pohledů na věc je jedním z prostředků, jak předejít nevyřčené nespokojenosti a jak stimulovat duchovní růst. Nejde o to, abychom se domluvili na vzájemné toleranci názorů, jedná se o ochotu podřizovat se jeden druhému při hledání Pánovy vůle. To povede členy k růstu v lásce, trpělivosti a pokoře, jak se budou učit jeden od druhého.

Nic z toho by nemělo vést k názoru, že starší vlastně jen upravují názory členů. Starší by vždy měli jednat jako služebníci církve a ochotně a trpělivě se poddat potřebám členů. Dobří pastýři dávají pozor,

aby mezi nimi a ovce nebyla velká meze. Starší nejsou žádným výborem kardinálů, ale nikdy nedovolí, aby byli dotlačeni k tomu, že předloží sboru závěry podle jejich názoru nebiblické či nemoudré.

Je-li dodržen uvedený postup, hlasování je už zbytečné, ale „zvednutí ruky“ může potvrdit převažující přesvědčení sboru, že k těmto závěrům vedl sbor Pán. Věřím, že za těchto okolností není třeba se ptát: „Je někdo proti?“ Pokud se zde vyskytují lidé, kteří ještě pořád nejsou spokojeni, již se to projevilo v průběhu procesu. Předpokladem je, že tito lidé podpoří rozhodnutí, protože jsou rádi alespoň za to, že jejich názor byl řádně zvážen.

Vždycky se vyskytnou členové, kteří se k problému nebudou vyjadřovat. Pokud nesouhlasí s doporučeními, které byly odsouhlaseny, nedají svůj rozpor znát starším ve sboru ani v soukromí. V případě hlasování budou hlasovat proti návrhu nebo se zdrží. To je další důvod, proč hlasování nestačí. Směřování sboru by ne-

mělo být ovlivněno hlasy proti či zdržením se hlasování, jehož důvod není znám. Mlčení těchto členů znamená, že nebyla příležitost posloužit těmto lidem nebo jejich myšlenky nebyly staršími s vážností prodiskutovány. Pokud pokračují v mlčení, je to jejich jediný příspěvek, kterého jsou v průběhu řešení schopni, i když je to neuspokojivé.

Cílem by měla být jednota. Ať už využijete jakýkoliv systém, není vždy možné dosáhnout ideálního stavu. Víme-li o lidech, kteří s rozhodnutím nesouhlasí, ať už z jakéhokoli důvodu, mělo by se dbát na to, aby se těmto lidem pozitivně posloužilo. Chovat se přezíravě k menšinám nepatří k životu církve, kde přebývá duch Ježíše Krista.

Otázky:

1. Jak můžete více zdůraznit Kristovo vedení při pracovních shromážděních?
2. Je možné dosáhnout jednoty ve všem? Pokud ne, proč?

Z knihy Only Servants (Jen služebníci).

Přeložila Julie Petrecká.

NA POKRAČOVÁNÍ – Z HISTORIE CÍRKVE

ZKAŽENÝ SYSTÉM (5)

David Gay

Další krok: Politická moc

Netrvalo dlouho a biskup přestal být biskupem pouhého sboru – stal se z něho biskup města. Myšlenkou jednoho biskupa jsem se již zabýval, kde se však vzala myšlenka biskupa nad městem?

Nedal snad v listu Titovi 1,5 Pavel pokyn, aby Titus „ustanovil v jednotlivých městech

starší“? Když pomineme, že zde apoštol hovoří v plurálu, otázka zní: Měl Titus ustanovit starší v každém městě bez ohledu na to, jestli zde existoval sbor, či nikoliv? Jistěže ne. Udělat něco takového by byl čirý nesmysl. Titus 1,5 neudílí pokyn k ustanovení starších nad městem, ale k ustanovení starších v každém městě, kde se nachází

sbor. Navíc je zřejmé, že tito starší vedou sbor, ne město. Představa, že bibličtí starší, jejichž zodpovědností je pečovat o obráčené členy církve, mají nyní autoritu i nad pohany, je absurdní. Dává to smysl jen v případě, že došlo k těžkému narušení biblického pojetí církve, a to do takové míry, že jeho původní podobu již nelze rozpoznat. Jaký biblický mechanismus by uschoпил starší duchovně vést, vyučovat a kázat pohany, kteří nemají sebemenší zájem o evangelium – a co je horší, jsou s Kristem v otevřené válce? I kdyby Titus mohl ustanovit starší nad pohany, kdo by zaručil, že se poddají biblickému vedení?

Porozumět tomuto bodu nám možná pomůže srovnání se Skutky 15,21: „Vždyť Mojžíš má odedávna po městech své kazatele...“ Jakub dále vysvětluje, že se to samozřejmě dělo, protože Mojžíšovy knihy byly čteny každou sobotu v synagogách. Představa, že pohané četli, nemluvě o kázání, Mojžíšův zákon ve městech, *kde nebyla synagoga*, a dělali to „ode dávných pokolení“ (ČSP), je absurdní.

Nicméně otcové měli za to, že by bylo dobré, aby biskupové *byli* ustanoveni nad městy. Jakmile se to zavedlo, veliké překvapení, někdo dostal skvělý nápad, že to ještě vylepší. V průběhu 3. století tak byli zavedeni metropolité, poté patriarchové. Metropolitou byl zvláště důstojný biskup, okázalost a velkolepost sama. Byla mu udělena zvláštní čest, protože vládl nad metropolí v provincii Římské říše. No teda! Postupně se hierarchie objevila i mezi metropolitou. Trojici z nich, biskupům tří vedoucích římských měst, Říma, Alexand-

rie a Antiochie, byla udělena větší pravomoc a čest než těm ostatním. A je přirozené, že se musely objevit také vnější symboly celé této hierarchie. Jak se zvyšovala prestiž biskupů, rostlo i jejich sociální postavení a množily se znaky jejich hodnosti – šaty, podřízení, mitra a tak dále.

Jakmile byli do církve zavedeni vznešení biskupové, zcela přirozeně se mezi nimi rozpoutal nevyhnutelný politický boj o to, kdo z nich bude výš. Jeden biskup se snažil vyšplhat nad druhého, aby se chopil kluzkého oje globální korporace. Není se čemu divit. Církev napodobovala svět. Skončila jako svět. Vlastně skončila ještě světější než samotný svět!

Věnovat se vývoji celé situace krok po kroku by bylo nudné a krajně nepřínosné. Na mysl se mi dere slovo „nechutnosti“. Dovolte mi, abych tyto události shrnul.

Boj za nadvládu!

Štěpán Římský (254–257) se například pouštěl do Cypriána z Kartága. Pokoušel se tvrdit, že Petrovým nástupcem, a tedy i hlavním biskupem, je římský biskup a přitom se odvolával na Matouše 16. V roce 314 se tato konstrukce dostala až do Arleského koncilu. Do této doby byli všichni biskupové oslovováni „Vaše svatosti“, avšak římskému biskupovi byl nyní udělen titul „nejvyšší biskup“. Damasus, pozdější římský biskup (366–384), šel ještě o krok dál. Označil Řím za „apostolský stolec“. Možná jsem měl napsat „Apostolský stolec“, abych dostatečně vyjádřil, jak moc mu na tom záleželo. První konstantinopolský koncil (381) uznal

Řím za hlavní stolec církve a jeho biskupové se následně stali těmi nejvyššími biskupy ze všech. Řím a jeho biskup se stal šéfem všech šéfů. Chalcedonský koncil (451) uznal římského biskupa a jeho následovníky jako papeže nade všemi ostatními a císař ho nazval „nejvyšším nositelem apoštolské koruny.“

I když se objevil určitý odpor vůči tomuto vzestupu římského biskupa, nic nepřinesl. Během následujícího století začal římský biskup užívat výhradní titul „papež“ a stal se tak univerzálním biskupem celé katolické církve.

No... a to ještě není všechno! Například v 7. století zatnul římský papež své svaly a pokusil se vnutit svou vůli celé církvi. Ale neuspěl. Východní církve si to nenechala líbit a následně byla frustrovaným papežem exkomunikována. Pak zde byla oblast Milána (Lombardie, Piedmont a jižní provincie Francie). Od 4. století do poloviny 11. století byl Milán neustálým ostnem v těle Říma – a to i po roce 1059, kdy se milánští s papežem usmířili, zatímco valdenští ve svém odporu pokračovali. A co papežské schizma, když zde na nějakou dobu byli dva papežové a pak tři konkurenční papežové, kteří se navzájem exkomunikovali? Ale obecně na západě panoval Řím. Chápete?

A jak! Na cestě k zářivým výšinám (možná by bylo výstižnější říct: cestou do temnějších hlubin) prohlásil Florentský koncil (1438–39) římského papeže za nejvyššího nad celým světem, za pravého Kristova vikáře a hlavu celé církve, otce a učitele všech křesťanů, nástupce Petra,

prince apoštolů. Zkrátka, Florentský koncil potvrdil, že Kristus vložil všechnu moc k syčení, panování a vedení obecné církve do rukou římského papeže. Pius IX. vyzvedl v roce 1870 papežství do ještě závratnějších výšin. Od té chvíle byl papež promlouvající *ex cathedra* neomylný. To znamená, že když něco prohlásí ze své násilně uchvácené nejvyšší apoštolské autority, je to nezpochybnitelné a nezměnitelné. Ti, kdo se odváží zpochybňovat tuto předstíranou absolutní moc a autoritu papeže nad celou církví, budou prokleti. Vskutku pozoruhodný smysl papežova tvrzení, že je „služebníkem Kristových služebníků“. Dodnes platí, že kdyby prohlásil, že měsíc je ze zeleného sýru, více než miliarda mužů a žen tomu uvěří. A pokud se zítra nechá slyšet, že je z modrého sýru, ty samé miliony změní svůj názor. Nebo to alespoň budou předstírat.

Nenalhávejme si, že se takové „papežství“ vymezuje jen na Řím. V žádném případě.

Tímto způsobem byla zničena jednoduchost Nového zákona a jeho místo zaujala duchovní zrůda. Ještě jednou vám, čtenáři, připomínám Clarksonovo varování ohledně zdánlivě malých a nepatrných odchylek od Kristova zákona. Trpět neduchovními záležitostmi v církvi je vysoce nebezpečné – je to špatné. Následky budou hrůzostrašné.

Když se železniční koleje začnou v jednom bodu rozdělovat, je změna směru nejprve nepatrná, stěží postřehnutelná. Avšak dva vlaky na různých kolejích skončí na velmi odlišných místech. Ko-

nečná stanice je tím, na čem záleží. Vede k ní ale řada následných bodů.

Jak řekl Clarkson:

Prvním krokem k papežskému trůnu bylo přijetí hierarchie mezi služebníky, která krůček po krůčku dosáhla papežského vrcholu. Jedné osobě bylo nejprve uděleno vyšší postavení nad ostatními, potom pravomoc světit (jemu samotnému), potom výkonná moc nad ostatními, a to nejprve ve městě či diecézi, následně v celé provincii, potom nad několika provinciemi a nakonec nad celým světem. Kdyby tato nerovnost ve svých počátečních podobách nebyla tolerována, hříšný člověk by sám sebe nikdy nedostal nade vše, co patří Bohu. Kdyby to vejce nikdy nebylo sneseno nebo bylo rozšlápnuto hned, jakmile se objevilo, tato jedovatá zmiže by se bývala nikdy nevylíhla, nestala by se drakem nebo ohnivým létajícím hadem, jakým je teď.

Poslechněte si, jak Sir Henry Vane ml. promluvil 11. června 1641 v parlamentu ohledně Root and Branch Bill (protest proti hierarchii v církvi, pozn. red.). Prohlásil:

Hierarchická struktura biskupského úřadu vyrostla z pyšného ducha... nejprve se vyvýšila nad své spoluslužebníky presbytery v podobě biskupa, poté nad své spoluslužebníky biskupy pod titulem arcibiskup a tak se stále vyvyšovala nad druhy stejného vyznání, až dospěla k papeži... Úřad biskupa nebyl ustanoven Kristem a musí proto představovat antikristova ducha. Skrze něj pronikla do uctívání a učení zkaženost.

A zatímco papežové i nadále pokračovali v budování tohoto překrouceného systému, brousilí a leštili ho, dokud nedosáhli současného stavu ohavnosti, mnozí další přesto radostně doufají, že mohou stavět na pomýleném myšlení otců, na jimi zavedené tradici a spekulacích, aniž by skončili jako Řím. Stále se snaží tvrdit, že černá je bílá. Říkají, že úřad biskupa nezahrnuje žádná nová pravidla. Že ne? Tvrdí, že církev má právo navýšit pravomoci jakéhokoliv konkrétního úřadu. Má? Prohlašují, že dnešní pravomoci biskupů se od doby otců liší. A tím má být tento systém ospravedlněn? Ponecháme-li otce stranou, co novozákonní sbory?

Jak jsem již zmínil, dokonce i v době, kdy toto píšu, se reformovaní a evangelikální učitelé, akademici, spisovatelé a vydavatelé stále více obracejí k otcům a povzbuzují své následovníky, aby to dělali také tak. Dělalí to baptisté! Je to neuvěřitelné.

Seznamte se s Konstantinem

Jen na okraj jsem se zmínil o roli, kterou v tom všem sehrál římský císař. Nechme teď Diproseho, aby vysvětlil Konstantinovu ústřední roli ve 4. století:

Konstantin přeorganizoval církev a řídil se při tom administrativními strukturami Římské říše. Tento faktor spojený s hierarchickou organizací převzatou z Alexandrie a po Cypriánovi radikálně změnil koncept církve. Koncept těla, jež vedou služebníci, se proměnil na ,předem určený řád, v němž někteří byli navždy jmenováni nad ostatními'... ,Lidé' byli bráni jako sou-

část církve jen ve spojení s biskupem, který ztělesňoval pravou podstatu Církve. Konstantin věřil, že jeho náboženská role ‚pontifa maxima‘ (nejvyššího kněze) zahrnuje postavení velekněze ... církve stejně jako pohanských náboženství. Proto pokládal za svou povinnost udržet v církvi řád například tím, že svolával koncily, aby řešily doktrinní neshody.

Takovým zásahem a rozdělením území na církevní oblasti se [Konstantin] na církvi nesmazatelně podepsal... Konstantin svou náboženskou politikou... propagoval myšlenku teritoriální církve. To přispělo k prohloubení rozdílů mezi duchovenstvem a laiky a k vývoji středověké teokracie... Oddělení duchovenstva od laiků dostalo Konstantinovým zásahem přímo architektonickou podobu. Také přišel s nápadem, aby hlavní funkcí duchovenstva bylo rozdělování svátostí, obzvláště eucharistie [večeře Páně], na *obětním oltáři v nejsvětějším místě*. Baptisteria byla obvykle budována odděleně. I když kázání bylo stále důležité, bylo zřejmě, že není tím ústředním. Od této doby se v obecném chápání pod pojmem církev skrývala bazilika se svými vysluhujícími služebníky, zatímco z laiků přijímajících služby nabízené hierarchicky rozvrstvenou církvi se stali *věrní*, kteří církev *navštěvují*.

Poslední slovo v tomto krátkém přehledu destrukce správy církvi přenechme anabaptistovi Sebastianu Franckovi. Franck věděl, že tento hnilobný proces začal už

dlouho před Konstantinem: „Zvenku byla Kristova církev zpusťována a zničena hned po apoštolech. To tito vlci, tedy otcové, bohatě dokazují.“ Jen pro případ, že by výraz „vlci“ jasně neilustroval, jaký měl na tyto muže názor – Franck měl daleko do přecitlivělosti, když mluvil o tom, co si o těch „přeslavných doktorech... [jejichž] díla, obzvláště Klementova, Irenejova, Tertullianova, Cypriánova, Zlatoústého, Hilariova, Cyrilova, Origenova a ostatních ... se nepodobají duchu apoštolů, to jest, jsou po okraj naplněna příkazy, zákony, svátostmi a všemi možnými lidskými výmysly“ Franck o nich mluvil jako o „vlcích, nemoudrých doktorech, napodobitelích apoštolů a antikristech“. O takzvaných hereticích mluvil laskavě. Řekl, že v dobách otců existovali lidé jiní než otcové:

... kteří rozuměli pravdě těch věcí, ale oni jejich psaná díla a vyučování potlačovali jako bezbožné hereze a nesmysly, a místo nich se dostalo uznání pomýlenému Ambožovi, Augustýnovi, Jeronýmovi, Řehořovi... [kteří] míchají Nový zákon se Starým stejně jako dnes jejich nástupci. A když nemají, čím by bránili své záměry, vtrhnou spěšně do prázdného toulce, to jest Starého zákona, a odtud se pokoušejí dokázat právoplatnost... kněžství a všechno to velebí a násilím to připisují Kristové církvi, aniž by to byla jeho vůle. A stejně jako papežové z něho vše vyvodili, tak také mnozí z těch, kdo si říkají evangelikálové, si myslí, že důstojně unikli nástrahám papeže a dábla, aniž by kdy dosáhli... něčeho jiného než toho, že si

spletlí kněžství papeže s mojžíšovským královstvím!

Tolik k destrukci novozákonního řádu pro vedení církve. Církev se odchýlila od svého původního stavu velmi brzy po smrti apoštolů a ke konci 15. století už byla úplně jiným tělem. Kromě toho byla v tomto zuboženém stavu po celá staletí. Dalo se s tím něco dělat? Církev padla, ale copak už to nešlo napravit?

Než se do toho pustím, dovolte mi, abych řekl něco o destrukci kněžství všech věřících, které s tím souvisí. Jak už jsem naznačil, tím, že otcové zavedli zvláštní kněžství – duchovenstvo, připustili zánik obecného kněžství. Bylo to nevyhnutelné. Vždyť ta dvě nemohou existovat vedle sebe.

Destrukce kněžství všech věřících

Nemylte se. Stejně jako byla zničena doktrína vedení sboru a praxe s tím spojená, tak byla zničena i doktrína kněžství všech věřících a její vykonávání. Zcela nevyhnutelně. Když jedna strana sílí, druhá musí upadat. Stejně jako došlo k překroucení novozákonního vedení církve do zruďné podoby, tak upadlo novozákonní kněžství všech věřících v zapomnění. Do velké míry to přetrvává doposud. V důsledku byla stejná škoda napáchána i na biblickém konceptu služby celého těla v církvi. K tomuto důležitému tématu se ještě vrátím.

V tomto bodě vyvstává otázka: Jak jsme se sem dostali? Jak a kdy došlo k deformaci „kněžství všech věřících“? A k velkému překvapení – když otcové vymysleli ne-novozákonní způsob spravování církvi a ruku v ruce s tím ustanovili systém, který

oslabil „kněžství všech věřících“, připustili, aby se scvrklo a nakonec doslova vyhyhulo. Dovolte mi, abych nastínil dějiny tohoto strašlivého a pustošivého úpadku.

Po smrti apoštolů existovalo kněžství všech věřících více či méně neporušené ještě asi 150 let – až do doby Cypriána (200–258). A stejně jako sehrál hlavní roli v destrukci novozákonního vedení církve, je zodpovědný za to, že započal destrukci kněžství všech věřících. Ranní otcové, až do Cypriána, se většinou drželi principu kněžství všech věřících.

Ale potom přišel Cyprián. Byl to Cyprián, kdo uvedl myšlenku lévijského kněžství do církve. Způsobil otřes v novozákonním pohledu na starou smlouvu a postavil Bibli na hlavu. Místo toho, aby církev vzala starozákonní principy a nástiny a aplikovala je duchovním způsobem v rámci opatrně stanovených jemných hranic definovaných Novým zákonem, zavedl Cyprián do církve myšlenku *zvláštního* kněžství – služebníky, kněze, duchovenstvo, a tím fatálně oslabil novozákonní kněžství *všech* věřících. A nejen to, jak jsem již ukázal, církev vyšla k pohanům a římské říši a chopila se všech praktik a výrazů, které ji zaujaly ... a vida, netrvalo to dlouho a uchýlila se ke krokům, které masově vedly ke kněžství, sakramentalismu a sacerdotalismu – s obětováním skutečné oběti při mši – a k papežství. Na místo novosmluvního principu kněžství všech věřících se posadila tělesná zruďnost. Moderní nebibličtí kněží byli vším. Lidé – ať už opravdoví věřící, novosmluvní Kristovi kněží, nebo naprosto neobrácení pohané – neznamenali nic.

Nebude tedy žádným překvapením, že jednou ztracené kněžství všech věřících bylo těžké znovu objevit. A když už bylo objeveno, ukázalo se, že je ještě těžší obnovit ho v celé jeho novozákonní slávě. Výsledkem bylo, že sbory obecně a obzvláště věřící, jako celek i jednotlivě, byli nepopsatelně ochuzeni. A nejen to. Nevěřící také utrpěli obrovskou škodu.

Jak? Až příliš často se setkávali s ubíjejícím, profesionálním a institucionalizovaným zvláštním kněžstvím duchovenstva vynalezeným otci, namísto živého, pulzujícího kněžství všech věřících. Nebyl jim ukazován Kristus, ale křesťanstvo. To byla a je tragédie kolosálních rozměrů.

Přeložila Julie Petrecká.

Z HISTORIE ČESKÉ CÍRKVE – ÚRYVEK Z KNIHY

Z POHLEDU EXULANTSKÝCH KAZATELŮ

Edita Štěříková

Úryvek z knihy „Stručně o pobělohorských exulantech“

Kazatel Jan Liberda v Lužickém Grosshennersdorfu vyjádřil v jednom svém dopise z 1. června 1729 svůj obdiv vůči exulantům:

... Jaký to dar modliteb, jaké poznání Písma svatého, jaká vzájemná láska je cítit mezi probuzenými, to nemohu ani popsat. Sám se musím stydět, když pomyslím, že Pán Bůh právě mne ustanovil jejich učitelem.

Kazatel Václav Blanický sloužil exulantům ve slezském Münsterbergu, Husinci a Friedrichově Hradci. V exulantských sborech nebyl ušetřen zklamání, svou službu v roce 1754 vzdal, avšak ještě o devět let později rád vzpomínal na horlivou zbožnost exulantů:

Jakmile se děti naučí mluvit, učí je jejich rodiče s velkou pílí biblickým veršům. Tak dlouho jim je předřkávají, až je děti umí opakovat. Jsou v tom tak důslední a přísní, že děti dostanou najíst,

až když umí opakovat uložený text. Proto umí pěti a šestileté děti neuvěřitelně mnoho biblických veršů zpaměti. Kdykoliv přijde kazatel do rodiny, je to to první, že děti musí přeříkat několik biblických veršů. Děti to dělají skutečně rády a s takovou vážností a nadšením, že se člověk v pohnutí sotva slzám může ubránit...

... mají ve zvyku ráno a večer pokleknout k modlitbě. Shromáždí se tomu celá rodina, i hosté, pokud jsou v domě, se musí dostavit. Považovali by za největší urážku, kdyby hosté a pocestní čas domácí pobožnosti promeškali...

... Zpočátku nezanedbali ani jedno kázání. Kromě toho se shromažďovali ještě sami [bez kazatele] k takzvaným hodinám napomínání a občerstvování. Nikdo je nepředčí v pozornosti, s jakou řečníkovi naslouchali. Za nejlepší

považovali ta kázání, v nichž bylo citováno co nejvíce biblických míst a připomínáno co nejvíce biblických příběhů. Během kázání nespustili pohled z kazatele. Když byla jeho řeč hodna jejich souhlasu, dávali to zřetelně znát buď pozdvihováním očí a rukou, nebo vzdycháním. Když se jim naopak něco nelíbilo, potřásali hlavami a ohlíželi se v lavicích. Kazatel se jim pak musel [hned po bohoslužbách] zodpovídat...

... V kteroukoliv hodinu se člověk rozhodne vykonat návštěvu u nemocného, pokaždé u něho potká některé z jeho přátel, kteří jej povzbuzují slovy útěchy, modlí se s ním a předčítají mu z Bible nebo mu zpívají žalmy o pokání a jiné duchovní písně. Tyto pobožnosti jsou tak povznášející, že pohnou i nejsurovějším srdcem...

NA POKRAČOVÁNÍ – ESCHATOLOGIE

ESCHATOLOGIE II. – POHLED NA NĚKTERÉ DETAILY

Štěpán Rucki

Poté, co jsme vytvořili základní a přitom jednoduchou strukturu vycházející z přímých slov Pána Ježíše a jeho apoštolů, můžeme se nyní věnovat některým detailům. Stále bychom však měli mít na paměti tu základní jednoduchou strukturu (dva věky a předěl v podobě Kristova druhého příchodu se soudem a vzkříšením) a jí přizpůsobovat ony detaily, nikoliv opačně.

A. Doba jeho příchodu

Dobu Kristova druhého příchodu nezná nikdo kromě samotného Otce: „O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám.“ (Mt 24,36; Mk 13,32) Ani Pán Ježíš během svého pobytu na Zemi neznal dobu svého druhého příchodu, což bylo jeho dobrovolně přijaté omezení, když žil na Zemi jako vtělený Boží Syn.

V dějinách byly různé pokusy předpovědět Kristův druhý příchod. Všechny tyto spekulace skončily neúspěchem a následovníci těchto učeních často končili tragicky. K nejznámějším pokusům předpovědět Kristův příchod patřily spekulace Williama Millera, předchůdce dnešních Adventistů sedmého dne. Ten postupně propočítal příchod Pána Ježíše na dobu mezi 21. březnem 1843 a 21. březnem 1844. Později, když se předpověď nenaplnila, posunul ještě toto datum na 22. října 1844. Když se opět nic nestalo, přišlo obrovské rozčarování a zklamání. Mnoho lidí ztratilo víru. Boží slovo, že druhý příchod Krista nelze předpovědět, se nedá obelstít lidskou chytrostí!

B. Znamení jeho příchodu

Přesto, že se Kristův příchod nedá předpovědět, Písmo zjevuje určitá znamení,

která budou Kristův druhý příchod předcházet. To však neznamená, že některé z těchto událostí se nemohly vyskytovat i v dobách minulých. Např. války, hlad a zemětřesení se vyskytovaly už v prvním století po Kristu. S tím, jak se však bude Kristův druhý příchod přibližovat, budou tato znamení narůstat na intenzitě.

1. Znamení svědčící o Boží milosti

Jedním z nedůležitějších znamení Kristova druhého příchodu je zvěstování evangelia všem národům. Sám Pán Ježíš řekl: „A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec“ (Mt 24,14). Období mezi oběma Kristovými příchody je časem, kdy je všem národům zvěstováno evangelium o spasení. Pouze Bůh však ví, kdy toto znamení bude zcela naplněno.

2. Znamení vyjadřující Boží soud

Další skupina znamení, kam patří války, zemětřesení, hlad, mor a znamení na nebi (viz Mt 24,6–8; Mk 13,7–8; Lk 21,9–11. 25–26), je vyjádřením Božího soudu. To však neznamená, že lidé, kteří trpí v důsledku těchto pohrom, jsou zvláštními objekty Božího hněvu (viz Lk 13,1–5). Narušení řádu v přírodě nám však připomíná, že tento padlý svět je Bohem proklet (viz Gn 3,17), a tak „veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu“ (Ř 8,19–22). Tato znamení jsou projevy Božího hněvu, které mají všem hříšníkům ukazovat na potřebu pokání (Zj 9,20–21 a 16,9), avšak křesťané mají v nich vidět porodní bolesti onoho nového a lepšího světa: „I my ve svém nitru

sténáme, očekávajíc přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla“ (Ř 8,23).

3. Znamení vyjadřující odpor vůči Bohu

Třetí skupina znamení je vyjádřením odporu vůči Bohu a jeho království a zahrnuje soužení, odpadlictví od víry a Antikrista.

Soužení, stejně jako ostatní znamení, se vztahuje k celému období mezi oběma Kristovými příchody. Pán Ježíš předpověděl soužení svému lidu (J 15,18–20). Křesťané tedy mohou očekávat pronásledování v tomto světě v každé době a jsou vyzýváni k tomu, aby vytrvali až do konce: „Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno... Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen“ (Mt 24,9.13). Avšak Písmo učí, že před druhým příchodem Pána Ježíše „nastane hrozné soužení, jaké nebylo od počátku světa až do nynějška a nikdy již nebude“ (Mt 24,21). Pán Ježíš dále říká, že „kvůli vyvoleným budou tyto dny zkráceny“. Jinak by nebyl spasen žádný člověk (Mt 24,22). Znamení soužení kromě jiného slouží k tomu, aby věřící nepřimili a pozvedli své hlavy, protože jejich vykoupení je blízko (Lk 21,28).

Dalším znaméním vyjadřujícím odpor vůči Bohu je **odpadlictví**. Pán Ježíš mluvil o tom, že „vystanou lžimesiášové a lži proroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné“ (Mt 24,24). Také apoštol Pavel učí, že druhý příchod Pána Ježíše nenastane, dokud nedojde k odvrácení (odstoupení) od Boha a ne-

objeví se člověk nepravosti, Syn ztracení (2Te 2,3; KR a B21). I když odpadliví se mezi křesťany vyskytovalo ve všech dobách, toto konečné a vrcholné odpadnutí bude stejně jako soužení kulminovat před druhým Kristovým příchodem.

Posledním znamením vyjadřujícím odpor vůči Bohu bude **Antikrist**. Slovo antikrist má dvojitý význam – za prvé znamená náhražku Krista, za druhé je to Kristův odpůrce. Nový zákon předpovídá, že církev se ve své historii bude setkávat s mnohými antikristy (1J 2,18; 4,3; 2J 7). Avšak Písmo také učí, že bude jeden konečný (vrcholný) Antikrist, který přijde před **druhým příchodem Kristovým**. Apoštol Pavel jej nazývá člověkem nepravosti, Synem ztracení,

♦ *kteřý se „postaví na odpor a „povyšší se nade všechno, co má jméno Boží“ nebo čemu se vzdává božská pocta“, a dokonce se bude vydávat za Boha (2Te 2,3–4).*

Tato osoba bývá někdy ztotožňována s dravou šelmou o deseti rozích a sedmi hlavách, o které mluví apoštol Jan ve Zjevení 13,1–18. Pavel o něm dále píše, že „*přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě*“ (2Te 2,9–10). Popisuje také jeho osud: „*Pán Ježíš ho zabije dechem svých úst a zničí svým slavným příchodem*“ (2Te 2,8).

C. Milénium

Tento pojem, chceme-li jej zařadit do jednoduché eschatologie, může na první pohled znamenat problém. Zkusme se

však podívat na otázku „milénia“ v kontextu oné jednoduché základní eschatologické struktury.

Jediné místo, které mluví o tisíciletém království, je Zjevení 20,1–7. Jinak neexistuje žádná přímá paralela s ostatními novozákonními texty. Jak jsme již viděli, v přímých novozákonních textech, které se vztahují k eschatologii, není žádný náznak existence žádného přechodného období mezi věkem tímto a věkem budoucím s jasným předělem v podobě soudu a vzkříšení. Přechodný věk také naráží na jeden zásadní problém, a to zničení smrti jako podmínky k nastolení plného Božího království (viz 1K 15,54–55).

Chceme-li dostat vysvětlení, jak chápat milénium v kontextu ostatních přímých textů, měli bychom si odpovědět na následující otázky:

- Co je to spoutání satana (Zj 20,3)?
- Kde se nacházejí trůny ze Zjevení 20,4?
- Co je první a druhé vzkříšení (Zj 20,6)?

1. Spoutání satana

Pokud chceme pochopit, co znamená spoutání satana, měli bychom hledat paralely v Novém zákoně. Pán Ježíš Kristus hovořil o „spoutání silného muže“: „*Jestliže však vyháním demony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království. Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dříve toho siláka nespoutá? Pak teprve vyloupí jeho dům*“ (Mt 12,28–29). Na jiných místech čteme, že „... *nyiní bude vládce tohoto světa [satan] vyvržen ven*“ (J 12,31), a také, že „*vládce tohoto světa je již odsouzen*“ (J 16,11).

S prvním příchodem Pána Ježíše dochází k výraznému omezení satanova působení. S jeho příchodem došlo ke spoutání onoho siláka, který doposud držel národy ve svém zajetí, že se nikdo nemohl obrátit k Bohu. Po jeho příchodu se vyvolení z různých národů obracejí ke Kristu. Spoutání siláka neznamená kompletní zrušení satanovy aktivity, ale její podstatné omezení, aby nemohl svádět národy (ve smyslu odvádění od Krista). Spoutání satana tedy začíná prvním Kristovým příchodem! Když se podíváme na dějiny církve, můžeme se právem ptát, proč satan nezničil malou církev v jejích začátcích a proč církev přes různá pronásledování a svody vydržela až dodnes? Odpověď zní, jelikož satan je „spoután“ a „vyvržen ven“.

2. Kde jsou trůny?

Od 4. verše čteme o tom, že ti, „kdo byli státi pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, ... ujal se vlády s Kristem na tisíc let“. Předtím čteme o trůnech, které Jan viděl. Zásadní otázkou však je, o jaké trůny se jedná. Kde se nachází Kristův trůn? Nový zákon na mnoha místech mluví o tom, že Kristus sedí po pravici Boží (Ef 1,20 a Ko 3,1; Žd 1,3 a další). Ve Skutcích 2,29–34 ve svém kázání apoštol Petr říká, že Kristus byl skrze vzkříšení posazen na trůně Davidově. Jan dále píše, že viděl „duše popravených“ (Zj 20,4). Celý tento popis velmi připomíná scénérii ze Zj 6,9–11: „*Spatřil jsem pod oltářem ty, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali... Tu jim všem bylo dáno bílé roucho...*“ Místo, kde je Kristus na trůně a kde jsou duše popravených, není na Zemi, ale v nebi. Apoš-

tol Pavel popisuje takový stav jako „být s Kristem“: „*V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána*“ (2K 5,8; Fp 1,23). V kontextu s ostatními novozákonnými texty tedy vidíme, že Zjevení 20,4–6 se odehrává v nebi, kde jsou trůny, duše zemřelých a Kristus, který vládne.

3. Co je to první vzkříšení?

Otázkou je, zda „povstání k životu“, o kterém čteme ve Zj 20,4, je tělesné vzkříšení? Zavádí apoštol Jan v tomto místě určité číslování událostí, které dělí na první a druhé? Ve Zj 20,6 čteme o prvním vzkříšení a druhé smrti. Z toho by se dala odvodit logicky také první smrt a druhé vzkříšení. Proč první a proč druhé?

Existuje ještě jiné místo ve Zjevení, které používá toto číslování a může nám vnést světlo v otázce prvního vzkříšení. Je to Zjevení 2,9–11, kde čteme: „*Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života... Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.*“

Všimněme si ve verši 9 slova smrt, které se vztahuje k smrti tělesné, tj. smrti první. Věrným je slíben vítězný věnec života – tedy přebývání s Kristem po smrti. Kdo zvítězí – a takto přebývá s Kristem po smrti, tomu druhá smrt už neublíží.

V tomto kontextu se najednou verš 20,6, „*Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci...*“ stává mnohem jasnější.

Lidé, kteří byli věrni až na smrt (zemřeli první smrtí), prožívají oživení (první vzkříšení) a přebývají s Kristem v nebi. Nad těmito již druhá smrt nemá moci, protože druhá smrt je smrtí duchovní.

Dostáváme se tak k významům jednotlivých pojmů s číslovkami, kdy

- první smrt znamená smrt tělesnou, tj. oddělení těla od duše,
- první vzkříšení je přebývání s Kristem (duše zemřelých přebývajících s Kristem v meziobdobí do druhého příchodu),
- druhá smrt je smrt věčná (duchovní) a znamená věčné oddělení od Boha,
- druhé vzkříšení je vzkříšení tělesné, které je vstupem do věku budoucího.

Vidíme, že číslovka „první“ má vztah k tomuto věku, číslovka „druhá“ pak vztah k věku budoucímu.

4. Struktura milénia

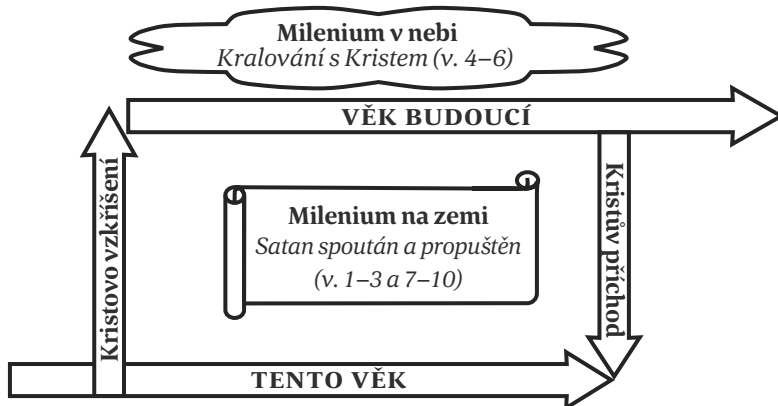
V kontextu výše uvedeného můžeme chápat Kristovo království v několika fázích. Bylo zahájeno jeho příchodem na tuto Zem, který měl za následek svázání satana (v. 1–3). Pokračuje jeho královstvím v nebi, kde Kristus po svém vzkříšení a nanebevstoupení sedí po pravici Boží a spolu s ním všichni, kteří zemřeli v Kris-

tu (byli věrni až na smrt). Verše 7–10 nás opět přivádějí na Zem, kde bude království dovršeno po vítězství nad satanem a jeho nepřáteli.

Číslovka „1000“ je v tom symbolem plnosti a dokonalosti a neznamená přesný počet let. V této souvislosti je si vhodné připomenout slova z 2Pt 3,8–9, kde vidíme jedinou novozákonní zmínku o tisíci let:

- ◆ *Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a, tisíc let jako jeden den. Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.*

Apoštol Petr mluví o tisíci let v souvislosti s očekáváním druhého příchodu a také v souvislosti s Boží trpělivostí, aby všichni dospěli k pokání. V této souvislosti tisíc let nepředstavuje nic jiného než čas Boží milosti (tj. čas církve).

Obr. 3: Struktura milénia (popis viz v textu). V tomto pohledu vidíme napětí mezi tím, co „už je“ a co „ještě není“. Věk budoucí je už nastolen v nebi Kristovou vládou, ale ještě není nastolen zde na Zemi. K tomu dojde až po druhém Kristově příchodu.

5. Závažné problémy tradičního chápání milénia jako pozemského království

Tradiční chápání milénia jako pozemského království, které má být nastoleno po Kristově příchodu na tuto Zem, je spojeno s některými závažnými problémy, pro které v Božím slově nemáme žádné vysvětlení a které vedou často k velmi nebezpečným spekulacím.

Jedním ze zásadních problémů je soužití vzkříšených a nevzkříšených lidí v miléniu. Podle tradičního chápání by se zde měli vyskytovat věřící s proměněnými těly (ti, kteří byli předtím vytrženi), věřící s neproměněnými těly a nevěřící s přirozenými těly. Pro takový stav soužití nenacházíme v novozákonních textech žádnou oporu, navíc by to znamenalo jen částečnou porážku posledního nepřítele, tj. smrti. Při vzkříšení bude smrt poražená úplně, nikoliv jen po částech (viz 1K 15).

Podle tradiční představy by proměnění věřící, kteří přijdou s Kristem vládnout na

Zem, museli žít na ještě neobnovené zemi. Setkáváme se opět s míšením – tentokrát nepomíjitelného s pomíjitelným. Pro takové soužití dvou neslučitelných existencí nenajdeme v Božím slovu oporu.

Nejzávažnějším problémem je opětovné odmítnutí Krista a masivní vzpoura proti němu na konci milénia: „Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře a vyjde, aby oklamal národy ve všech čtyřech úhlech světa, Góga i Magóga. Shromáždí je k boji a bude jich jako písku v moři“ (Zj 20,8–9). Jak může satan oklamat národy, které žily pod panováním Krista? Kde čteme v Písmu o dalším odmítnutí Krista? Jak to satan dokáže? Kde bude Kristus v tuto dobu – bude utíkat, skrývat se, odejde do nebe? Zde je místo pro ničím nepodložené spekulace, které vznikají právě z důvodu chápání milénia, které je vytrženo z kontextu ostatních eschatologických textů v Novém zákoně.

Dokončení příště.

PRAVDA A MODLÁŘSTVÍ III.

NAZÝVEJME TEOLOGICKÝ OMYL TÍM, ČÍM JE

David B. Garner

Tohle je v pořadí třetí článek ze série nazvané „Pravda a modlářství“. Přečtěte si i první část s názvem „Já modly neuctívám“ a část druhou „Nazývejme evangelium tím, čím je“.

Zlaté sochy, prázdné rituály a zkázonosné otroctví. Když uslyšíme slovo „modlářství“, naši mysl zaplaví celá řada podobných pojmů. V duchu si představíme všechno možné od přizemního uctívání

model až po sofistikovaná náboženství jako hinduismus, šintoismus, animismus a třeba i islám. Ze všech těchto verzí modloslužby vycházíme jakožto evangelikální křesťané prakticky bez úhony. Ne-

máme ve svých obývacích žádné svate sošky, v pokojích pro návštěvy nepálíme kadidlo a zcela jistě nepřijímáme falešná náboženství. Pohotově a s naprostou samozřejmostí se rozpoznáváme v postavách Šadraka, Měšaka a Abed-nega.

Máme tendenci nahlížet na modlářství jako problém *někoho jiného*. Tento postoj si zachováváme s jistou sebedůvěrou a samolibostí; tedy aspoň dokud nezačneme číst Bibli.

Apoštolské učení nás často a s pronikavou naléhavostí varuje před falešným učěním a falešným náboženstvím – ne proto, že by bylo hrozbou pro druhé, ale proto, že hrozí *nám*. Zranitelnost vůči modlářství zamořila církev prvního století a ve své odplatě pokračuje až dodnes. Proč? Protože lůnem hereze je srdce, ne hlava.

Kvůli ošidným proměnám v uvažování našeho srdce mohou být v největším nebezpečí právě ti, kdo modlářství vědomě zařazují do složky problémů typu *to se mě netýká*. Zranitelnost vůči modlářství jde ruku v ruce s popřením jeho moci. Sám mistr klamu se producíruje převlečený za anděla světla a není lepší způsob jak napálit nic netušící srdce než ho přesvědčit, že je vůči hrozbě imunní! Kdo popírá moc modloslužby, otevírá jí vstupní bránu svého srdce dokořán.

Když apoštol Pavel vyzbrojuje církev k úspěšnému útoku, přichází se svým trojzubým tažením proti modloslužbě a jejímu zákeřnému magnetismu. Ve svém protiútoky začíná Boží autoritou. Jak jsme si uvedli v minulém článku, Pavel staví své argumenty kolem *pravdy* evangelia.

Abychom se dostali do obrazu, předkládám ještě jednu naši klíčovou pasáž:

◆ *Jestliže někdo učí něco jiného a nedrží se zdravých slov našeho Pána Ježíše Krista a učení pravé zbožnosti, je nadutý, ničemu nerozumí a jen si libuje ve sporech a slovních potyčkách. Z toho vzniká závist, svár, urážky, podezřívání, ustavičné hádky lidí, kteří mají zvrácenou mysl a jsou zbaveni pravdy a zbožnost pokládají za prostředek k obohacení. Zbožnost, která se spokojí s tím, co má, je už sama velké bohatství. Nic jsme si totiž na svět nepřinesli, a také si nic nemůžeme odnést. Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím. Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby. Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení. (1Tm 6,3–10)*

Za prvé jsme si ukázali, že *evangelium musíme nazývat tím, čím je – Boží pravdou*. Jakmile jsme si ujasnili, že jádrem všeho jsou „zdravá slova našeho Pána Ježíše Krista a učení pravé zbožnosti“ (1Tm 6,3) a že je třeba důvěřovat evangeliu jako pravdě, přejdeme nyní k Pavlovi druhému principu: *musíme nazývat teologický omyl tím, čím je – nevírou a vzpourou*.

Pavel tady do určité míry odkrývá ničivý, ba dokonce zatracující charakter teologické originality. Věřící v Krista Ježíše a učitelé Božího slova nesmí *nikdy* nabízet novým generacím církve žádná

novátorská či neotřelá teologická paradigma.

Teologická inovace je ovocem teologické vzpoury, ne biblického křesťanství. Chceme-li to vyjádřit ještě přesněji, teologická inovace vyrůstá přímo z teologicky *vzporného*. Falešné učení se nevznáší na vlnách abstrakce. Falešné učení má vždy svou tvář; vždycky má ústa. Vyplývá na povrch z hlubin vzdorovitého srdce.

Proto nás nemůže překvapovat, že apoštol Pavel od obecné kritiky lidsky vynalézavé teologie plynule přechází přímo k jejím vzporným vynálezům. Uchvácen zaujetím pro zranitelnost církve nám Pavel ukazuje, jak rozpoznat, kdo je a kdo není falešným učitelem. Jako klíčový komponent pro rozpoznání falešného učení tu dostávají povaha a zvyky falešných učitelů formu jakéhosi apoštolského náčrtu. Vytvoření teologického profilu není podle Pavlových pokynů nesprávným předsudkem, ale věrnou prevencí, klíčovým opatřením, aby se zachovala čistota evangelia. Ježíš sám rozlišoval ducha rozpoznání od ducha odsouzení. Rozpoznání a souzení jsou dvě rozdílné věci (viz Mt 7,1–6 a 7,15–20).

Káráme-li nevíru, pak je třeba pokárat mluví nevíry, a k tomuto úkolu Pavel povolává Timotea, svého syna ve víře. Falešné učitele odhaluje hned několika způsoby, z nichž první je rámcem všech charakterových rysů, jejichž seznam se nám předkládá.

Falešní učitelé milují sami sebe (6,4). Ačkoli sebeláska někdy není zjevná na první pohled, postupem času vždycky

přinese viditelné ovoce. Když tato sebeláska vyraší, nikdy nemá dobrou příchutí na jazyku spravedlivých. Nikdy se nelíbí oku toho, kdo hledí na Krista Ježíše. Přesto ale nahnílé ovoce falešných učitelů roste a mnozí lačnící po tom, aby ho mohli celé spolknout. Takové ovoce se projevuje mnoha způsoby jak v životním stylu, tak v zálibách falešných učitelů: teologickou neznalostí, teologickými spory a sebeckou zřístností.

Falešní učitelé nemají poznání. Pavel říká, že falešní učitelé „ničemu nerozumí“ (6,4). Jeho ohromující výrok ilustruje protikladný vztah mezi sebeláskou a láskou ke Kristu. Uvedené dva typy lásky se vzájemně vylučují: jedna je důkazem duchovního porozumění a druhá svědčí o duchovní zaslepenosti. Vzporná mysl je v zajetí zkažených myšlenek; vykoupená mysl se těší z milosti duchovního osvětlení neboli zjevení (Ef 1,15–23). Oproti sladké životodárné pravdě „zdravých slov našeho Pána Ježíše Krista“ se jiné teologie snaží pravdu jen napodobit, ale stejně nakonec zapadnou do žumpy pro sazování sebe sama. Teologie vytvořená lidmi, kteří jsou zamilovaní sami do sebe, účinně potlačuje pravdu a jejím výsledkem je to, že není čeho se chytit. Ačkoli falešní učitelé používají slova a pojmy, které se mohou zdát formálně známé, jejich teologie postrádá *jakékoli* opravdové porozumění. Nemá žádnou moc, protože nemá Krista.

Falešní učitelé si libují ve sporech (6,4–5). Falešní učitelé přímo dychtí po hře se slovy. Aby vyprovokovali debatu, ma-

nipulují s významy slov a skrze jemné posuny jejich významů pak vyvolají zmatek, ve kterém si tolik libují. Právě tím, že Pavel zdůrazňuje jejich hlad po debatách, odkrývá nám pravé ovoce jejich sebelásky. Tito falešní učitelé se spoléhají na svůj um v používání podmanivých, výřečných a zastrašujících slov, kterými přímo vcucnou svou zranitelnou kořist na oběžné dráhy nevíry. Čím větší rétorické obdarování a čím více okouzlující řečník, tím více takového spory lákají. A ve všech případech jsou významové posuny v pojmech a jejich úskočné používání charakteristickými metodami falešných učitelů. Falešní učitelé jsou sami jako omámeni svou vlastní zvrácenou kreativitou a vyžívají se ve svých sémantických a řečnických dovednostech.

Falešní učitelé vyhledávají sobecký zisk. Proč falešní učitelé vyučují falešně? Opět zde sehrává zásadní roli sebeláska. Falešní učitelé považují „zbožnost za prostředek k obohacení“ (6,5). „Zbožnost“ falešných učitelů je výsměchem evangelium. Falešné učení postrádá opravdovost, protože netáhne výlučně směrem k moci evangelia Ježíše Krista: k jeho životu, smrti a vzkříšení. Je to forma zbožnosti, která popírá jeho moc. Falešné učení přináší „zbožnost“, aby přesvědčilo své zranitelné posluchače o dobrotě své doktríny. Vždyť oni přece učí zbožností. Tak jak by mohli být špatní?

Ale Pavel nás před tímto přeludem varuje. Odhaluje nám skryté motivy tohoto zdánlivě etického učení. To, co pohání falešného učitele, je osobní zisk. Jejich dych-

tivost po narvaných kapsách prozrazuje jejich předstíranou víru a falešné poselství. Falešní učitelé poháněni vidinou peněz nemají rozum. Jejich doktrína je otevřenou vzpourou a čistou nevírou a jejich motivy je prozrazují. Musíme nazývat falešné učení tím, čím je – vzpourou a nevírou.

Bez tohoto otevřeného hodnocení, které budou mnozí kritizovat jako nevlídné a netolerantní, církev zabředne do modlářství. Přitom je to velice jednoduché. Modloslužba je nanejvýš nebezpečná. *Nazývat falešné učení tím, čím je – vzpourou a nevírou – je nesmírně důležité.*

A kvůli konečné platnosti evangelia Ježíše Krista a kvůli té intimní blízkosti, s jakou oslovuje mé srdce, dostává se Pavel k nehlubšímu zdroji moci modloslužby a jejího pronikavého působení. Tou opravdovou hrozbou je podceňovat nebezpečí a ignorovat nebezpečné. Z tohoto důvodu Pavel Timoteovi předkládá Duchem vedené zhodnocení lidského srdce.

Třetím principem, o kterém se budeme bavit v příštím článku, je, že: *musíme nazývat nespokojenost tím, čím je – modlářstvím.*

Jak jsem už párkrát slyšel od jižních kazatelů, s tímto bodem se kázání velice rychle stává strkáním nosu do věcí, do kterých nikomu nic není. Koneckonců, kolik nás ob stojí jako nevinných, když přijde na nespokojenost?

Překlad Kateřina Gjergji Holzerová

www.placefortruth.org

Dokončení příště.

NASHVILLSKÉ PROHLÁŠENÍ O SEXUALITĚ Z BIBLICKÉHO POHLEDU

◆ *Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil,
a ne my sami sebe... (Ž 100,3)*

Úvod

Evangelikální křesťané žijí na začátku dvacátého prvního století v období historického přechodu. S tím, jak se západní kultura stále více odcizuje křesťanství, dochází k výraznému odklonu v chápání toho, co znamená být člověkem. Duch dnešní doby již vcelku nerozpoznává krásu Božího záměru pro lidský život a nedovede z ní mít potěšení. Mnozí popírají, že Bůh stvořil lidské bytosti pro svou slávu a že jeho dobrý záměr pro nás zahrnoval naše osobnostní i tělesné ztvárnění v mužské a ženské podobě. Lidská totožnost jako muže a běžně ženy není vnímána jako součást Božího nádherného plánu, ale spíše jako vyjádření vlastní volby jednotlivce. Cesta k plné a trvalé radosti skrze Boží dobrý plán pro jeho stvoření byla nahrazena cestou krátkozrakých alternativ, které dříve nebo později zničí lidský život a zneuctí Boha.

Sekulární duch naší doby představuje velkou výzvu pro křesťanskou církev. Ztratí církev Pána Ježíše Krista své biblické přesvědčení, srozumitelnost a odvahu a splyne s duchem tohoto světa? Anebo se bude držet slova života, nabere odvahu od Ježíše a bude bez bázně hlásat jeho cestu jako cestu života? Zachová si své jasné, opoziční svědectví vůči kultuře světa, který se řítí do zkázy?

Jsme přesvědčeni, že věrnost v naší generaci znamená opětovné vyhlášení skutečného příběhu světa a našeho místa v něm, zejména jako osob mužského a ženského pohlaví. Křesťanské Písmo učí, že existuje jediný Bůh, který sám je Stvořitelem a Pánem všeho. Jedině jemu je každý člověk zavázán radostnou vděčností, srdečnou chválou a plnou oddaností. To je cesta nejen k oslavě Boha, ale i k poznání sebe sama. Zapomenout na Stvořitele znamená zapomenout na to, kým jsme, protože on nás stvořil pro sebe. A nemůžeme pravdivě poznat sami sebe, aniž bychom pravdivě poznali toho, kdo nás stvořil. Nestvořili jsme sami sebe. Nepatříme sami sobě. Naše skutečná identita jako osob mužského a ženského pohlaví je určena Bohem. Je nejen pošetilé, ale i beznadějně pokoušet se učinit ze sebe to, k čemu jsme Bohem nebyli stvořeni.

Věříme, že Boží stvořitelský záměr a jeho cesta spasení slouží k tomu, aby jej co nejvíce oslavily a nám přinesly největší dobro. Boží dobrý plán nám poskytuje největší svobodu. Ježíš řekl, že přišel, abychom měli život a měli ho v hojnosti. On je s námi, nikoliv proti nám. Proto s touhou posloužit církvi Kristově a vydat veřejně svědectví o Božích dobrých záměrech pro lidskou sexualitu, jak jsou zjeveny v křesťanském Písmu, předkládáme následující vyznání a odmítnutí.

I.

Vyznáváme, že Bůh stvořil manželství jako smluvní, pohlavní a doživotní svazek mezi jedním mužem a jednou ženou, tedy manželem a manželkou, s cílem zplození potomstva. Tento svazek má být obrazem smluvní lásky mezi Kristem a jeho nevěstou – církví.

Odmítáme tvrzení, že Bůh stvořil manželství jako vztah homosexuální, polygamní (mnohomanželský) či polyamorní (více milenců najednou). Taktéž odmítáme, že manželství je pouze lidská smlouva, a nikoliv smlouva uzavřená před Bohem.

II.

Vyznáváme, že Boží vůle, zjevená pro všechny lidi, je pohlavní zdrženlivost (čistota) mimo manželství a věrnost v manželství.

Odmítáme tvrzení, že jakákoliv náklonnost, touha či oddanost ospravedlňuje pohlavní styk před manželstvím nebo mimo něj či ospravedlňuje jakoukoliv podobu pohlavní nemravnosti.

III.

Vyznáváme, že Bůh stvořil Adama a Evu ke svému obrazu jako první lidské bytosti, které jsou si rovny před Bohem jako osoby, avšak s rozdílným pohlavím, jako muž a žena.

Odmítáme tvrzení, že Bohem ustanovené rozdíly mezi mužem a ženou způsobují jejich nerovnost v důstojnosti či hodnotě.

IV.

Vyznáváme, že Bohem ustanovené rozdíly mezi mužem a ženou vyjadřují původní Boží stvořitelství záměr a mají být lidem k dobru a k prospěchu.

Odmítáme tvrzení, že tyto rozdíly jsou následkem pádu či představují tragédii, kterou je nutno překonat.

V.

Vyznáváme, že rozdíly v rozmnožovacím ústrojí muže a ženy jsou nedílnou součástí Božího záměru pro sebezpojetí člověka jako muže a ženy.

Odmítáme tvrzení, že tělesné odchylky nebo psychologické stavy ruší Bohem určenou vazbu mezi biologickým pohlavím a sebezpojetím člověka jako muže a ženy.

VI.

Vyznáváme, že lidé, kteří se narodili s tělesnou poruchou pohlavního vývoje, jsou stvořeni k obrazu Božímu a mají stejnou důstojnost a hodnotu jako ostatní lidské bytosti. Náš Pán Ježíš o nich mluví jako o „eunuších, kteří se už takto narodili z matčina lůna“. Se všemi ostatními jsou pozváni, aby se stali věrnými následovníky Ježíše Krista a přijali své biologické pohlaví, nakolik je možné jej zjistit.

Odmítáme tvrzení, že nejednoznačnost ve vztahu k biologickému pohlaví člověka mu brání žít plnohodnotný život v radostné poslušnosti Kristu.

VII.

Vyznáváme, že sebezpojetí člověka jako muže a ženy má být vymezeno Božím svatým záměrem ve stvoření a spasení, jak to zjevuje Písmo.

Odmítáme tvrzení, že přijetí homosexuálního nebo transsexuálního sebezpojetí je v souladu s Božím svatým záměrem ve stvoření a spasení.

VIII.

Vyznáváme, že lidé, kteří prožívají pohlavní přitažlivost ke stejnému pohlaví, mohou skrze víru v Pána Ježíše Krista vést plnohodnotný a bohatý život, který se líbí Bohu, pokud – jako všichni křesťané – žijí v čistotě.

Odmítáme tvrzení, že pohlavní přitažlivost ke stejnému pohlaví je součástí přirozeného dobra obsaženého v původním stvoření nebo že tato přitažlivost zneumožňuje člověku přístup k evangeliu.

IX.

Vyznáváme, že hřích deformuje pohlavní touhy tím, že je odvádí od manželské smlouvy směrem k pohlavní nemravnosti. Tato deformace zahrnuje jak heterosexuální, tak homosexuální nemravnost.

Odmítáme tvrzení, že přetrvávající touha po pohlavní nemravnosti ospravedlňuje nemravné pohlavní chování.

X.

Vyznáváme, že schvalování homosexuální nemravnosti nebo transsexuality je hříchem a že takové schvalování představuje zásadní odchylku od věrného křesťanství a jeho svědectví.

Odmítáme tvrzení, že schvalování homosexuální nemravnosti nebo transsexuality je morálně neutrální otázkou, na níž se jinak věrní křesťané mohou, ale nemusejí shodnout.

XI.

Vyznáváme, že máme neustále povinnost říkat pravdu s láskou včetně situací, kdy mluvíme k někomu nebo o někom jako o muži a ženě.

Odmítáme tvrzení, že máme jakoukoliv povinnost mluvit takovým způsobem, který zneuctuje Boží záměr stvoření člověka k jeho obrazu jako muže a ženy.

XII.

Vyznáváme, že Boží milost v Kristu poskytuje jak milosrdné odpouštění, tak proměňující moc a že toto odpouštění a moc uschopňuje Ježíšova učedníka k tomu, aby umrtvoval hříšné touhy a žil způsobem přinášejícím čest Pánu.

Odmítáme tvrzení, že Boží milost v Kristu není dostatečná pro odpouštění všech pohlavních hříchů anebo že tato milost neposkytuje moc k posvěcení každého věřícího, který je sváděn pohlavním hříchem.

XIII.

Vyznáváme, že Boží milost v Kristu umožňuje hříšníkům zřici se transsexuálního sebepojetí a skrze Boží shovívavost přijmout Bohem určenou vazbu mezi biologickým pohlavím člověka a jeho sebepojetím jako muže nebo ženy.

Odmítáme tvrzení, že Boží milost v Kristu schvaluje sebepojetí, které je v rozporu s Boží zjevenou vůlí.

XIV.

Vyznáváme, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky, a že skrze Kristovu smrt a zmrtvýchvstání je odpouštění hříchů a věčný život dostupný každému člověku, který činí pokání ze svých hříchů a věří jedině v Krista jako Spasitele, Pána a svůj největší poklad.

Odmítáme tvrzení, že Boží ruka je příliš krátká, aby zachránila anebo dosáhla kteréhokoliv hříšníka.

Poutníková četba

CO JE ZDRAVÁ CÍRKEV

Mark Dever

Jaká je ideální církev a jak to můžete vědět?

V čem vypadá jinak? A hlavně, jak se liší svým jednáním, zejména ve společnosti? Mnozí z nás si nejsou jisti, jak zodpovědět tyto otázky, i když asi mají částečně utvořený názor. Ale díky této knize už nemusíte tápat.

Autor knihy Mark Dever se snaží dopomoci věřícím k rozpoznání klíčových vlastností zdravé církve: výkladové kázání, biblická teologie a správné chápání evangelia.

120 stran, 122x80 mm, lepená vazba, cena 130,- Kč

KNIHA KNIH

Otázka o vdechnutí Písem je téma, o kterém se diskutuje takřka na celé zemi. Jak máme s Bibli zacházet? Jak se k ní postavit? Je to ta nejlepší, anebo ta nejhorší kniha na světě? Je věrohodná, nebo lživá, je to kniha Boží, nebo kniha lidská?

Bible je kniha, která byla popírána, zavržována, ničena, vyhazována a tupena víc, než kterákoli jiná kniha na zemi, o níž jste kdy slyšeli. Stále znova a znova se najdou lidé, kteří se snaží obsah Knihy knih popírat a překrucovat. Výsledek takového počínání je stejný, jako kdybychom převraceli těžkou žulovou kostku, jejíž strany jsou všechny stejné. Můžete ji obracet, na kterou stranu chcete, a přesto bude stát rovně a pevně, vždyť je to kostka.

40 stran, A6, brožura, cena 40,- Kč

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

Ukázky z knih najdete ve čtenářském koutku na www.PoutnikovaCetba.cz.

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print), ISSN 2336-8330 (Online)